

VAJAT ERP

DOK HOLIDEJ

BROJ: 57

CENA 1 D.

VIKEND ROMAN

OTMICA

ČITAJTE SLEDEĆU SVESKU CRTANIH ROMANA

CRTANI ROMANI

CENA 1 D.

189

**SVAKOG 1-og, 10-og i 20-og
U MESECU NOVA SVESKA!**

64 STRANE – 1 DINAR!

OTMICA

NASLOV ORIGINALA:

WILLIAM MARK... dann

Kam Luke Short

Copyright 1969, by Martin Kelter Verlag

OTMICA

Klint Harper imao je lice kao isklesano od sivosmeđe stene. Nos mu je bio kratak i prćast, brada uglasta, a čelo i jabučice istureni. Usta — tanak prorez, a jedino oko koje je imao bilo je duboko usađeno i boje pepela.

Kosa mu je bila bezbojna i razbarušena i strčala ispod nekad sivog „melba” šešira.

Košulja na njemu je verovatno nekada bila siva i imala dugmad. Pantalone su mu dosezale do pod samo pazuha, pridržavane iskrzanim naramenicama. Isprana plava marama bila je vezana sa strane i još potencirala divlji izgled ovog neobrijanog četrdesetogodišnjaka.

Nisko nad desnim bedrom visio je u okružanoj futroli težak revolver kalibra četrdeset pet.

Pantalone su mu padale preko prljavih čizama i gotovo dosezale do zarđalih mamuza.

Sve u svemu, čovek je izgledao kao i kamenito tle pod njegovim nogama.

Klint je stajao u sredini dvorišta zapuštenog ranča.

Preko, ispred korala, sedela su četiri čoveka, neverovatno slična

Klintu, samo s tom razlikom što nisu bili jednooki.

Džoe Harper, Čarli Harper, Mek Harper i najzad Greg, poslednji i najmlađi u porodici.

Niko ne bi došao na pomisao da je Mek Harper otac ove četvorice. Nije izgledao drugačije od njih, pogotovu ne stariji. Bio je neobrijan, mršav, sivih očiju, divljeg izraza lica. Pokreti su mu bili kruti, kao i njegovih sinova. Kada je tako sedeo među njima, stranac ne bi mogao ni za opkladu od sto dolara da pogodi ko je od njih otac.

Klint, drugi po starosti, načini neodređen pokret rukom u pravcu korala.

— Dolaze neka kola — promumlao je.

Sva četvorica ustadoše i kao po komandi okretoše glave.

— Da... — rekao je Mek, tek da nešto kaže. — Klint je u pravu.

Napustili su oboreno stablo, koje je očigledno imalo veliki značaj, igrajući važnu ulogu u životu Harpervih: provodili su na njemu najveći deo dana. Pošli su, lenjo vukući noge, u dvorište.

Tu su stali jedan uz drugog, ob-
razujući živi zid i gledali zapregu,
koja se približavala kapiji.

Izenada su svi do jednog razro-
gačili oči.

Gore, do kočijaša, na kolima je
sedela žena.

Lepa, mlada žena!

Imala je kitnjast šešir od nebo-
plave tkanine, plavu haljinu i ogr-
tač iste boje. Lice joj se zarumene-
lo od vetra koji je duvao sa Pine-
ridž planina. Njene oči, plave kao
voda, bacile su nešto malo topline u
srca Harperovih.

Čovek, koji je upravljao zapre-
gom, mogao je imati oko trideset
godina, ili nešto malo više. Bio je
visok, plećat, preplanulog lica i
svetlih očiju. Odelo mu je bilo od
dobre sive tkanine. Između kolena
držao je staru Šarp pušku.

Kola se zaustaviše tačno ispred
živog zida porodice Harper.

Čovek sa kočije dodirnu obod še-
šira.

Harperovi jedva otpozdraviše.
Podozrivo su gledali pridošlice.

— Moje ime je Tomas. Vaš sused
Džoša me je poslao kod vas, mis-
ter Harper. — Pogledom je ispitivao
lica petorice muškaraca, ali mu nije
uspelo da otkrije „mister” Harpera.
Zbog toga je govorio, gledajući čas
jednog, čas drugog.

— Mister Džoša je mislio da će
vam možda biti potrebno nekoliko
novih poljoprivrednih alatki.

— Tako znači. To smatra mister
Džoša.

— Da — uzvratiti Tomas nesigur-
no, jer ga je izgled ove petorice iz
minuta u minut sve više zabrinja-
vao.

— Mister Džoša — zaurla izne-
nada Klint. — Taj lukav, stari tik-
van izgleda baš hoće da nas tera
da radimo. Taj prokleti ljigavac i
varalica, koji drugim ljudima otima
žene i dva puta se ženi, dok od nas
niko nije sebi našao ni jednu, baš on
nađe da nam natovari na vrat tr-
govca alatkama!

Govorio je sve glasnije i glasni-
je, dok mu je lice bivalo sve cr-
venije.

Tomas ga je uplašeno gledao.

— Morate oprostiti, mister Har-
per — reče pomirljivo i izvinjava-
jući se trgovac, uveren da čovek,
koji toliko više, ne može biti niko
drugi do otac. — Veoma mi je žao,
ali ja sam trgovac i hoću da pro-
dam alatke, ništa više. Ukoliko je
vaš sused hteo da vam napakosti,
ili vas namagarči, ja sa tim nemam
doišta ništa. — Hteo je da povuče
uzde i okrene kola.

Na to priskoči Klint i uhvati ko-
nja.

— Mi odlučujemo kada ćeš na-
pustiti naše dvorište, trgovče! Jesi
li razumeo?

Devojka neočekivano ustade, si-
de sa kola i priđe Klintu.

— Pustite uzde!

Klintova ruka poslušno kliznu.
Do te mere je bio smušen.

Žena se ponovo pope na kola.

— Kreni, Bred!

Tomas okrete kola i pođe iz dvo-
rišta.

Na to Klint izvuče revolver iz
opasača i opali.

Bilo je to neshvatljivo, ali dogo-
dilo se.

Bred Tomas samo kliznu sa ko-
čijaškog sedišta i pade u prašinu.

Žena je ostala da sedi, ukočeno i nepomično.

Harperovi pođoše napred.

Čarli odmeri pogodnog trgovca.

— Tako prolazi svako ko veruje da sa Harperovima može da postupa kako hoće.

— Da! — potvrdi Džoe mračno.

Greg i Klint su ćutali.

Stari podiže glavu i pogleda ženu.

— Natovarite ga na kola i gubite se, gospođice!

No Elizabet Tomas nije bila sposobna ni da se pokrene.

Harperovi dograbiše trgovca i ubaciše ga pozadi u kola.

Dva udarca pesnicom, i nekoliko hitaca naterali su upregnutog kulaša da krene.

Kočija se kotrljala prema istoku.

Mek, Džoe, Čarli i Greg uputiše se prema koralu i posedaše na stablo.

Klint je ostao na sred dvorišta i punio ispaljene metke.

Iz kuće je izašla stara, tamnoputa žena.

— Jelo! — uzviknula je.

Klint zviznu kroz zube. Pas, veliki kao tele, priđe. Četvorica Harperovih ustadoše sa stabla i lagano pođoše prema kući.

Nemo su sedeli za grubo odeljanim stolom i čekali čorbu, koju je crnkinja donosila.

— Tanka — promrsi Čarli.

— Zaveži! — odbrusi mu otac.

Klint je mirno kušao.

Posle jela su svi zajedno izašli na trem.

— Džoša, taj prokleti lupež! — reče Klint.

Mek je ćutke čačkao zube.

Džoe potvrdi.

— Trebalo bi mu zapaliti krov nad glavom.

— Da!

— Tačno!

— Najbolje već odmah danas!

— O! rajt!

U toku noći spaljena je kuća rančera Engleza Kirka Džoše. On sam uspeo je da umakne, ali nije mogao da spase ništa od svoje imovine. Bio je srećan što su obe štale i ambari ostali čitavi. Konji su preskočili ogradu koralu i tako uspeli da umaknu.

To što su mu štale i ambar ostali neoštećeni, rančer je mogao da zahvali samo istočnom vetru, koji je te noći bio veoma jak i nosio plamen samo prema koralu.

Ujutru su se konji ponovo okupili u dvorištu, a rančer je sedeo oborene glave na zgarištu svoje kuće. Kuća mu je po sedmi put bila spaljena. Nije video izvršitelje ovog nedela, ali je uprkos tome znao ko su.

— Harperovi!

Nežna žena, uzanog lica, koja je stajala uz njega, odmahnu glavom.

— Ja u to ne bih mogla da verujem, Kirk.

— Jeste, jeste, Dženi. Na pet stotina milja unaokolo nema ljudi kakvi su Harperovi, koji već pet godina rade to isto.

Harperovi su se vratili sa pašnjaka. Obišli su svoja goveda i tom prilikom se potrudili da nežigosa-

na stoka okolnih rančera stigne u njihovo krdo.

Jahali su sa zapada prema svom ranču. Pošto nije bio ograđen, mogli su mu prići iz bilo kog pravca. Tu mogućnost su Harperovi i te kako koristili.

Oni su još pre trideset godina uvredili svog jedinog suseda Bila Kramera, ali on na njih nije obraćao pažnju. Umro je pre više godina.

Pre pet godina došao je Kirk Džosua. On im je postao sledeća žrtva. Nije bio ravnodušan kao prethodni sused Kramer i gotovo se razboleo zbog Harperovih.

Klint prvi ujaha u dvorište i zastavi konja. Ispred rančerske kuće stajala je siva kobila. I ostala četvorica zaustaviše konje i zagledaše se u sivu kobilu.

Greg protrlja bradu.

— Šerif je ovde!

— Ma šta mi napriča — breću se Klint i odvede konja.

Ostali pođoše za njim.

U širokom frontu postrojili su se ispred kuće. Čekali su.

Nešto kasnije izašao je iz kuće. Imao je preko pedeset godina, sedokos, uzanog lica, oštarih crta, ispresecanog bezbrojnim borama. Pogled zelenih očiju bio mu je oštar.

Džoni Mek Lin imao je uspravno držanje i siguran hod. Ostao je da stoji na verandi i odmerava Harperove.

— Šta tražiš ovde? — pitao je Klint gotovo režeći.

Mek Lin prikova pogled za njegovo lice.

— Treba da dođete u grad — uzvratilo je odsečno.

— U grad? — upita stari Harper zbunjeno.

— Da.

— Jesi li poludeo?

— Ne, Harper. Ti, ili jedan od tvojih sinova, ovde je u dvorištu ustrelio trgovca Tomasa.

Harperovi su ćutke posmatrali šerifa.

Neočekivano Klint poteže revolver i povuče obarač.

Čovek sa zvezdom kao da je dobio udarac nevidljivom pesnicom. Pravo u grudi. Zaneo se unazad i skljojao se kao lutka od krpa. Pokušao je nešto da izgovori, ali uzalud.

Na to crnkinja istrča iz kuće, pogleda Harperove, pa podiže obe ruke u vis, vičući:

— Prokleti šljam! Ubili ste ga! Šerifa!

— Zaveži, stara! — podviknu Džoe.

Čarli izvuče revolver.

— Gubi se u kuću, stara veštice, inače ćeš se odmah naći uz njega.

Tog trenutka Džoni Mek Lin je izdahnuo. Glava mu je klonula na stranu.

— On je mrtav — vriskala je crnkinja — mrtav!

Plaćući i jecajući, utrčala je u kuću.

Harperovi su nemo sedeli na svojim konjima.

— Sklonite ga — reče Klint, okrećući konja prema putu koji je vodio u grad.

Zakopali su telo ubijenog, a onda su se i ostali uputili u grad.

Klint je sjahao ispred „Naget” saluna. Džoe je sledio njegov primer. Ostali su čekali napolju.

Kada su se četvrt sata kasnije vratili iz saluna, znali su da su počinili grešku.

Trgovac Tomas nije bio mrtav. Ležao je preko kod doktora Flaertija sa prostreljenim plućima.

Krčmar, koga je Džoe vešto i neupadljivo ispitao, obavestio ih je:

— Momak će se sigurno izvući.

— Gde je žena? — upade Klint.

— Koja žena?

Džoe udari brata čizmom u čevanicu i pokuša da zataška Klintovu brzopletost.

— Pa, upravo si rekao da je jedna žena bila sa njim, stara bačvo.

— Ja... a, tako. Da, žena stanuje preko u „Grand” hotelu. Lepa žena, lepotica, doista.

Krčmar nije znao ko je pucao na trgovca.

Šerif je znao.

Kome je žena još mogla da ispriča?

Razbojnička porodica se uputila u Kornerov bar, ozloglašeni i užasno zadimljeni lokal.

Pili su i pušili do predveče, a onda naručili ogromne bifteke.

Posle toga su otišli.

Čarli, Greg i stari Mek ostali su kod konja, koje su uvukli u ulaz praznog dvorišta.

Klint i Džoe približavali su se „Grand” hotelu.

Pošto se veče tek bilo spustilo, u jednospratnom hotelu bila su zapaljena skoro sva svetla.

Dvojica Harpera nisu oklevali. Ušli su kroz dvorišna vrata i provirili u sobe.

Džoe gurnu starijeg brata i pokaza sobu koja je gledala na dvorište.

— Eno je!

Žena je stajala ispred ormara, lica zagnjurenog u šake.

Dva razbojnika su za trenutak razmislila, a onda Džoe, koji je očigledno bio najprepređeniji u porodici reče:

— Ti ostani ovde kod prozora, ali u senci ispod simsa, tako da te niko sa ulice ne može da vidi.

— A ti?

— Ja idem do nje.

Time je čitav dogovor bio završen.

Dok je Klint stao uz prozor ispod simsa, Džoe ode do žene. Sporedna vrata u ovo vreme još nisu bila zaključana, jer niko nije pretpostavljao da bi neko u to doba provallio u hotel.

Džoe Harper krenu krajnje ležerno prema sobi mlade žene, otvori vrata i stupi unutra, držeći revolver u ruci.

Ukočena od straha, Liz Tomas upita razbojnika mucajući:

— Šta... šta vi hoćete?

Džoe joj odlučno priđe.

— Kome ste govorili o pucnjavi u našem dvorištu?

— Šerifu... — jedva prozbori žena.

— Kome još?

— Nikome.

Razbojnik joj prisloni cev revolveira na grudi.

— Lažeš, kučko. Zbog toga ćeš sada umreti!

— Kunem vam se!

Džoe vrati kolt u opasač. Njegove sive oči bile su bezosećajne i hladne.

— Pazite dobro! Vaš muž nije mrtav. Vi, dakle, nemate razloga da se nosite sa nama. Ako sada samo otvorite usta da biste izgovorili naša imena, biće to poslednje što ste učinili. A vaš muž...

— To je moj brat!

— Svejedno. I on će umreti. Govorili vi sada, ili kasnije.

Žena je jecala.

Harper grubo tresnu vrata za sobom.

Liz Tomas se baci na postelju i glasno zaplaka. Bila je očajna. Obuzeo je užasan strah. Ono najstrašnije što je doživela u dvorištu Harperovih, sada joj je ponovo izašlo pred oči sa svim svojim pojedinostima.

Uveče sledećeg dana Liz Tomas je čula da je šerif nestao.

Kada se ni sledeća tri dana nije vratio, znala je, ona jedina u Klarensu, da nikada više neće ni doći u grad.

Harperovi su ga ubili. Bili su ubice čuvara zakona, izvršili su najgori zločin, koji se na Zapadu mogao počiniti.

Liz se uputi do lekara da se raspita o stanju svog brata.

Sela je na ivicu njegovog kreveta.

Oči su joj bile podbule i crvene.

Bred se trže.

— Hej, je li to sa mnom nešto nije u redu? Da me doktor nije možda obmanuo?

Liz odmahnu glavom.

— Ne, uskoro ćeš biti potpuno zdrav. Ali, mi moramo da odemo odavde. Danas. Još noćas.

— Ali...

— Molim te.

— Lekar je rekao...

— Lekar nije u našoj koži. Nećemo ga ni pitati. Doći ću u ponoć po tebe. Kola će se nalaziti pozadi u dvorištu.

— Liz, ja to doduše ne razumem, ali ću učiniti ono što kažeš. Do sada si uvek dobro postupala.

— Moramo otići!

— Kuda?

— Ne znam. Na istok. Putovaćemo na istok dokle nas naš kulaš odvuču.

Pošla je prema vratima, a onda se još jednom vratila.

— Doći ću ranije, Bred. Oko pola jedanaest. Potrebno nam je pola sata da se spremimo. Što duže budemo putovali, noću, to bolje za nas.

Kao dva lopova iskrali su se brat i sestra iz grada utonulog u noć.

Bred je ostavio lekaru novac i jednu cedulju:

„Nećemo da ostajemo duže ovde. Da ne bismo morali da se pozdravljamo sa svima, koji su se pokazali dobri prema nama, otputovali smo noću...”

Prošli su neprimeteni kroz glavnu ulicu.

Kada su stigli do poslednje kuće, naišao im je sa istoka u susret jedan jahač.

Bred je ležao unutra u kolima, Liz je navukla krov još niže i oborila glavu.

Jahač je stigao bliže i prošao mimo njih. Bio je to sin bunardžije, koji je na jednoj farmi, sedamnaest

milja istočno od Klarensa, tražio vodu.

Video je doduše kola, ali nije zagledao, jer su mu misli još uvek bile obhrvane poslom koji je obavio na Veger farmi.

Kada su i poslednje kuće ostale iza njih, Liz potera konja što je žešće mogla.

Laka kočija kotrljala se prašnjavim putem prema istoku.

Nebo nad Dakotom bilo je tamno i posuto bezbrojnim zvezdama.

Kada je na istoku zarudio dan, kulaš je prevalio ogroman komad puta. Mlada žena je skrenula kola s puta iza grupe drveća, skuvala na tronošcu kafu, a onda i sama legla u kola, utonuvši u san.

Tri dana kasnije sestra i brat Thomas uspeli su da prevale od Klarensa neshvatljiv komad puta.

To je bila njihova sreća.

Porodica Harper je iste večeri u punom sastavu pošla u grad.

Pustili su da protekne nekoliko dana i bez brige čekali. Čak i da je žena progovorila ko bi se usudio da njih napadne?

Došli su uveče, jer su ljudi, koji su po ceo dan radili, imali samo u to doba vremena. Bar što se tiče momaka, koji su radili na rančevima i farmama.

Harperovi, doduše, nisu radili, ali su se i nesvesno držali tog ustaljenog reda.

Ponovo su Džoe i Klint pošli sami u „Naget“ salun, mesto gde se moglo saznati sve što se želelo, neupadljivo, tačno i besplatno.

Vlasnik lokala čak je bio veoma ponosan na to.

Dva razbojnika su se naslonila na šank i piljili u svoje čaše.

Krčmar se podbočio sa druge strane šanka i posmatrao ih radoznalo.

— Hej, momci, šta ima novo?

— Ništa — promrši Džoe.

Klint prvi probi led.

— A ovde...?

Vlasnik saluna sleže ramenima.

— Mnogo novog baš i nema. Džoe Lovel je opet pretukao ženu na mrtvo ime. Bio je, naravno, pijan, kao i uvek, uсталom. I stara veštica loče takođe. Blifertovi su opet dobili prinovu. Poznajete ih sigurno, stanuju kod gradske većnice. Muž radi u Vebsterovoj pilani. Razmnožavaju se kao zečevi. Mora biti da je lud, kad sebi tovari na vrat toliku dečurliju.

Klint nestrpljivo popravi okovratnik.

— Inače, ima li još nečega?

Krčmar naviknut da ljudi sa okolnih rančeva od njega saznaju sve što se unaokolo dešava, uzviknu:

— Da, ima još novosti.

Razbojnici se trgoše.

— Džoni Mek Lin se još uvek nije vratio.

Braća se ponovo zagledaše u svoje čaše.

— Da — nastavi vlasnik lokala — možda mu je pun nos ovog mesta. Ne može mu se ni zameriti. Pre godinu dana pretukli su ga noću ispred većnice. A jesenas, ispred njegove rođene kancelarije, napali ga i gotovo ubili batinama. U maju je Majk Gerni pucao na njega. Početkom jula napadnut je napolju, u preriji, pa je dva dana polumrtav ležao kod lekara.

Braća su i dalje gledala u svoje čaše.

Znali su gde se nalazi. Znači, za njih to uopšte nije bila zanimljiva novost.

Klint stavi dugu cigaru među zube.

— Ni ovde se, dakle, ništa ne dešava.

— Malo, ali ipak dosta.

Platili su i pošli napolje.

Kada su već stigli do vrata, doviknu im krčmar:

— Ah, novost je da je mala leđi i njen brat...

Kao prikovani, braća zastadoše na vratima.

— Baš je bila prava lepotica — pucnu vlasnik jezikom.

Klint se okrete.

— Rekao si — bila?!

— Da — trljao je krčmar ruke — zar nećete da popijete čašicu za srećan put? Ili ćete se vas dvojica ovde samo ugrijati, a onda sa celom porodicom otići kod Kornera? Kod mene vam je verovatno suviše tiho. Vi ste prave ovce i ne razumete se u otmenost. Paklena galama kod Kornera mora svakog da ubije. Osim toga, dragi Edi lepo zaradi, pošto mu se gosti malo ugriju.

— Ti imaš prilično pogan jezik, Rik.

Krčmar se branio.

— Da možda ne lažem? Ja sam još pre dve godine kupio najskuplji muzički automat koji postoji. Više sam platio transport nego što ceo instrument vredi, a niko ne daje ni centa za to.

Klint je bio dovoljno ograničen i spreman da upita:

— Šta bi sa onom lepoticom?

— Nestala je još pre tri dana.

— Šta?!

— Da...

— A čovek? Njen brat? Govorio si da je ranjen.

— I on je nestao.

Harperovi se pogledaše. Tom kolaču se nisu nadali.

— Izgleda da je u Klarensu u modi da ljudi nestaju bez traga — zaključio vlasnik saluna.

Harperovi su stajali na ulici i gledali prema istoku.

— Nestali su — reče Klint — bez traga i glasa.

— I to još pre tri dana — dodade Džoe.

— Moramo ih odmah slediti. Ona može veoma daleko i brzo da ode. Stari odmahnu glavom.

— Oni su možda već u Bjudelu, ili u Florenstaunu. Nema svrhe.

— Moramo ih naći — navaljivao je Klint.

— Ne — pobunio se Džoe. — Naprotiv, sada smo mi ti koji moraju da nestanu.

Rekao je to sasvim mirno, kao da je to najobičnija stvar na svetu.

— Da nestanemo? — trgao se Čarli. — Jesi li ti poludeo? Kuda da odemo? Zbog čega?

— Kuda, potpuno je svejedno. Zbog čega? Pa, zato što žena svakom šerifu može da ispriča šta zna.

Sada je i ostalima puklo pred očima.

Stari Mek je istresao svoju lulu od kukuruzovine i rekao ljutito:

— Dakle, moramo da iščeznemo. To je kraj. Trideset pet godina sam živio u ovom kraju, borio se protiv

prokletih Pineridža, oterao Džefersonove i ostale, koji su hteli mene da oteraju. Mnoge sam poslao na onaj svet. A sada moram da bežim sa svoje zemlje, svog imanja.

Džoe je ponovo imao ideju.

— Ne. Ako budemo pobešli, naući ćemo sumnju, pa će nas goniti. To ćemo da izvedemo drugačije.

Prigušio je glas i objasnio ostalima svoj plan.

Posle toga su se svi zajedno uputili u zadimljenu Kornerovu krčmu.

Stali su ispred šanka, kao što su uvek činili, uzeli piće, a onda Džoe podiže glavu.

— Zar baš moramo svi da krenemo, oče?

Stari nije dizao pogled.

— Da.

— Ali, to je ludost, da svi zajedno krenemo na tako dalek put.

Edi Korner, koji je inače bio veoma uzdržan i nerazgovorljiv čovek, načulji uši.

— Kuda ste to naumili?

Džoe odmahnu rukom.

— To je apsolutna ludost.

Klint ga laktom munu u slabinu.

— Kada otac kaže da svi treba da idemo, onda ćemo svi krenuti i gotovo.

Krčmar je slušao pola sata, sve dok najzad od Harperovih nije čuo cilj njihovog puta, a i razlog. To jest, za cilj je saznao samo toliko da se nalazi iza Šenandoa doline.

— Pa, to je gotovo hiljadu milja udaljeno! — užasnulo se krčmar.

Na to stari Harper podiže glavu, pa se razdra vlasniku bara u lice:

— U pitanju je moj brat! — Zatim ponovo obori glavu, zagledavši

se u čašu. — Jahaćemo, pa ako treba da prevalimo i deset hiljada milja.

— Čini mi se da toliko i ima — uzdahnu Džoe — a treba se i vratiti.

Mladi Džoe je lukavo smislio da stric, očev brat, umire, pa sad zbog toga moraju na put.

A crnkinja? Ona će ostati na ranču.

Harperovi su bili, što se nje tiče, sigurni, jer se starica nije nikada usudila da izusti ni slova o njihovim nedelima.

— Zar ne bi bilo bolje da prodamo ranč? — pitao je Čarli kada su izašli napolje kod konja.

Džoe je bio odlučno protiv.

— Ni u kom slučaju. Time bismo se odmah odali. Ljudi bi znali da se ne nameravamo vratiti.

— Ti onda smatraš da treba da pustimo ranč da propadne?

— Zaveži — prekide Klint brata. — Dobro znaš da kada se treba boriti odlučujem ja, a kada treba misliti, pita se samo Džoe.

Ubica šerifa je to nazivao bor-bom.

Džoe je trljao bradu.

— Ranč ne vredi ništa. Zgrade su u svakom slučaju već sklone padu. Konji koje jašimo su sa nama...

— A goveda? — upita stari Harper.

Sva četiri sina prsnuše u neobuzdani smeh.

— Ona nam i onako ne pripada, ju, tata. Tvoje staro krdo smo prodali još pre nekoliko godina, a ono što je na pašnjacima je ili tuđe sa prepravljenim žigovima, ili nežigosano, koje vlasnici bez daljeg mogu da prepoznaju.

Džoe Harper zabaci šešir na zati-ljak.

— Ipak, otac je u pravu. Ne možemo tek tako da ostavimo goveda, jer to će biti prvo na šta će se drugi ustremiti, a onda će sve otkriti.

— Ne treba li da ih povedemo? Džoe odmahnu glavom.

— Prodaćemo ih.

— Prodati?

— Da, i to odmah.

Porodica se iz tih stopa uputila kod Korkea Fenera, trgovca stokom, koji je stanovao kod potoka.

Fener je bio mali debeljko, crvena lica. Glas mu je bio neprijatno hrapav od viskija i lošeg duvana.

Izašao je na vrata u kućnom ogrtaču i odmerio podozrivo kasne posetioce.

Kada je saznao šta Harperovi traže, odmahnuo je glavom. Poznavao je krda sa svih okolnih rančeva, pa je znao da Harperova stoka ne vredi mnogo.

— Kada se budem vratio, kupiću novo stado — rekao je Mek Harper.

— To je nesrećan slučaj — dodao je Džoe.

Pola sata kasnije posao je bio sklopljen i svaka strana je bila uverena da je suprotnu dobro izigrala.

Prepredeni trgovac Fener je u svakom slučaju napravio loš posao i prerano se radovao. Polovinu goveda, koju je kupio od Harpera, ljudi su mu oduzeli. Mesec dana posle odlaska opasne porodice mnogi su se ohrabрили i krenuli da pokupe svoju stoku.

☆

Naravno, razbojničkoj porodici nije ni padalo na pamet da jaše u Šenandoa dolinu. Uputili su se prema jugu, ka Nebraski.

Kada su prevalili sto pedeset milja i bili nasred Trijon visoravni, prvi put su se malo duže odmorili. Sklonili su se u polusrušenu kolibu tri milje ispred grada.

— Moramo biti oprezni — opominjao je Džoe. — Nipošto se sva petorica ne smemo zajedno pojavljivati. Siguran sam da će sudija Hening odmah poslati poternice za nama. No, u njima će se uvek pominjati petorica Harpera. To i jeste razlog što smo još sa našeg ranča krenuli u dve grupe.

Klint spusti ruku na dršku revolvera.

— Mi se ne bojimo, Džoe.

Ostala braća su se složila sa Klintom.

— Strah vas ne muči, to znam, ali zato ni velika pamet.

— Nas smo petorica — reče Čarli olabavljajući kolt u futrolu.

Džoe je bio dovoljno mudar da se obrati Klintu:

— Možda ćeš ti uspeti da objasniš braći da ovo nije Dakota, da je ovo daleko gušće naseljeni kraj i da se na svakih pedeset milja nalazi šerif.

Klint se, oslovljen na ovakav način, osetio polaskanim. Najpametniji u porodici, obratio se prvo njemu.

— Džoe je u pravu. Ko ne misli tako, imaće posla sa mnom.

Sedeli su u kolibi i ćutali, svako zadubljen u nevesele misli.

— Hoćemo li većito ostati u ovoj štenari? — pitao je otac.

Džoe pride vratima.

— Ne, naravno da nećemo. Ali treba konačno da se odlučimo. A i konjima je predah preko potreban. Noćas ćemo nastaviti put.

— Kuda?

— Na jug.

Kada je pao mrak Harperovi su se vinuli u sedla i krenuli prema gradu.

U Trijonu su još gde-gde gorele lampe, kada su stigli na početak glavne ulice.

— Moramo još uvek da jašimo odvojeno.

— Prokletstvo! — gundao je stari. — Sve je ovo besmislica. Niko nas ne goni. Crnkinja se neće usuditi da šušne.

Povukao je uzde i poterao konja. Klint je krenuo za njim.

— Tamo preko je još uvek otvorena krčma. Šta misliš o jednoj čašici?

— Meni je grlo već nedelju dana suvo. Krajnje je vreme da sebe častim flašom pića.

Harperovi su sišli sa konja ispred „Silver” saluna i ušli u lokal.

Podozrivi Džoe ostao je napolju.

Nekoliko minuta kasnije iz lokala je dopro glasni žagor, Džoe malo pogleda unaokolo. Stavio je cigaretu među zube i pošao ulicom kraj tremova. Iznenada se ukoči. Sa jednog prozora svetlost je dopirala gotovo do sredine ulice. Unutra, za pisacim stolom, sedeo je čovek sa zvezdom na grudima,

No, nije bilo to što je Džoa preseklo. Levo, na stubu, bila je pričvršćena plakata, koja mu je oduzela dah.

„Traže se! Braća Harper!”

Pisalo je krupnim, čitkim, crnim slovima.

Džoe skide plakat, savi ga i stavi u džep. Onda se uputio u salun.

Lokal je bio prazan. Jedinj gosti bili su Harperovi. Džoe pride šanku, gde je otac sa braćom govorio glasno.

— Moramo dalje — opomenuo ih je Džoe.

— Nikako — bunio se otac. — Dovoljno dugo sam jahao. Kada jednom budeš natovarao šezdeset na grbaču, ostaćeš gde se zatekneš.

Ni ostale nije mogao da nagovori da nastave put.

Džoe se leđima nasloni na šank, pa iz džepa izvuče plakat, tako da ga krčmar ne može da vidi.

Klint i Čarli razrogačiše oči. Onda je i Greg primetio i nagazio oca.

Staklastog pogleda, stari razbojnik se upilji u plakat. Za delić sekunde se potpuno istreznio.

— Sklanjaj to, čoveče.

Lukavi Džoe opet savi plakat i vrati ga u džep.

— Krčmaru, da platimo! — povika stari Mek Harper.

Čarli, Greg i Klint se lagano uputiše napred.

Džoe je ostao uz oca.

— Ne bi trebalo tako često da častite momke pićem, gazda — rekao je najmlađi brat ozbiljna lica. — Kada stignemo u Bilok, momci će biti suviše smeli i bučni. A treba da preuzmemo krdo...

Bilok je ležao daleko na istoku.

Stari Harper je odmah shvatio igru i uzvratilo.

— U pravu ste, Oliver...

☆

Nastavili su put dalje prema jugu.

Činjenica da je za njima raspisana poternica više ih nije brinula, iako su u prvom trenutku bili veoma uplašeni.

Ipak, sada su još samo noću jahali i to na rastojanju od jedne milje.

Napred su bili Džoe i stari, za njima Klint, Čarli i Greg.

Dogodilo se trideset i šest milja jugoistočno od Trijona.

Bilo je rano jutro. Banditska porodica jahala je celu noć i stigla ujutru u glavnu ulicu malog naselja Hankejs.

— Trebalo je da obiđemo ovo gnezdo — govorio je uvek podozriivi Džoe.

Mek Harper nije obraćao pažnju.

— Čemu tolika prokleta obilaženja i to još noću?

Ostala trojica su im se približila na četiri stotine jardi.

Mek i Džoe su jahali sredinom ulice.

Iznenada se čulo oštro, metalno škljocanje. Bio je to dobro poznati zvuk otkočenog revolvera.

Stari Mek Harper poteže kolt iz futrole i odmah opali u pravcu iz koga se čulo metalno škljocanje. Iz istog pravca istog trenutka, odjeknu hitac. Mek Harper se samo zgrči i pade iz sedla.

Čovek sa trema, koji je pucao na

Mek Harpera, sruči se odmah za njim na tle.

Džoe okrete konja i potera ga svom žestinom natrag.

Ostali su ga čuli da nailazi i izviivali su na put.

— Bežite na jug, oni su ga udesili.

— Koga? — upita Klint, iako je to bilo krajnje glupo pitanje.

Jahali su u divljem galopu prema jugu preko Murelajt brežuljaka u dolinu Valori Krika.

Nisu znali ko je bio čovek na tremu, koji je pucao na oca. Nisu znali ni zbog čega je pucao. Čak im je bilo nepoznato da li je otac mrtav.

Ni o čemu nisu imali pojma. Pa ipak, grabili su kao da ih sam đavo goni kroz preriju prema granici Kanzasa.

Tek u kasno popodne zastali su da predahnu u jednoj udoljici.

Greg i Čarli su ostali na straži. Džoe je sedeo na zemlji bleđa lica. Klint je stajao neodlučno pored njege.

— Da li je bio mrtav?

— Ko?

— Onaj drugi, naravno.

— Ne znam.

Više nije izgovorena ni jedna reč, ni jedno pitanje. Stari otac je za njih bio izgubljen.

Iznenada Džoe skoči i lupi se šakom po čelu.

— Novac!

Klint se zagronu.

— Koji novac?

— Otac ga je imao u bisagama, čoveče. Pa mi nemamo ni prebije-nog dolara više!

— Natrag! — Zagrne Klint Harper. — Moramo odmah natrag.

Džoe ga uhvati za nogu i povuče na zemlju.

— Hoćeš li i ti da umreš?

— Da, umrem?

— On je, možda, još uvek živ. Da je jedan od Harpera, saznaće odmah, čim ga budu videli. Ukoliko onaj tip na tremu nije već znao.

— Ali, mi nemamo ni centa!

— Pa šta? Bolje ni centa u džepu, nego grub konopac oko vrata.

Rekavši to, Džoe leže na zemlju i stavi ruke pod glavu.

Greg napusti stražarsko mesto i dođe do brata. Klint se brcnu:

— Šta ti pada na pamet! Zar ti nisam rekao da ostaneš gore?

— Da, ali ja sam umoran.

— Nemamo vremena da budemo umorni.

— Ali, Džoe, vidi...

— Pusti Džoea, on razmišlja.

Greg lagano odšeta natrag na svoje mesto da osmatra predeo u pravcu severa, kako mu je to Klint naredio.

Sada su bili potpuno ogoleli, bez para i hrane, a time postali još opasniji.

Do sada su bili samo u bekstvu. Međutim, od sada je stvar izgledala drugojačije: trebalo je živeti. Morali su da se dokopaju namirnica i ostalih potrepština.

Sa saznanjem da su u Škripcu, došlo je i drugo raspoloženje. Znali su da se moraju boriti za goli opstanak.

U Moablu su razbili izlog puškarske radionice i dokopali se municije. U Džeferson Sitiju su opljačkali radnju mešovitom robom.

Da bi zavarali trag, koji su ostavili, držeći se skoro stalno pravca prema jugu, Džoe je predložio da

sada skrenu malo ka zapadu. Bar pedeset šezdeset milja.

Tako su i učinili. Pa ipak, u Džekins Taunu su otkrili pred šerifovom kancelarijom poternicu.

Šesnaestog septembra prešli su granicu Kanzasa. Jahali su još četiri milje u pravcu juga, a onda se razdvojili.

Džoe i Greg su se držali pravca jugozapad, a Klint i Čarli jugoistoka.

— Srešćemo se na Arkanzasu, u Garden Sitiju.

Koja li ih je to neshvatljiva snaga vukla u područje najžešćeg čuvara zakona, Vajata Erpa?

Zar nisu slutili kuda su se uputili?

Grabili su prema Arkanzasu.

Bio je noćni sat kada su dva razbojnika stigla na zapadni izlaz iz grada. Džoe i Greg su stigli još pre podne. Razgledali su grad, popili po čašicu u Badvej baru, platili ga novcem koji su opljačkali iz radnje u Nebraski, bacili pogled na šerifsku kancelariju i vratili se do izlaza iz grada.

Vazduh uz reku bio je nekako čudno svež.

Džoe je ležao u visokoj bufalo travi i osluškivao u noć.

Greg je šetao tamo-amo.

— Skrasi se već jednom — obreonu se na mlađeg brata.

Sati su prolazili.

Tek oko dva po ponoći seo je i Greg u visoku travu.

Kada se Džoe probudio, učinilo se da pred sobom vidi priviđenje. Razrogačio je oči i upiljio se u čoveka koji je na nekoliko jardi ispred njega zaustavio konja. Bio je to visok čovek, odeven u crni kaput, blistavo belu košulju i uzane pantalone. Levo na grudima pri jutar-njem suncu blistala je zvezda.

Džoe je bio tako iznenađen da nije mogao proslaviti ni reči. Istovremeno nije mogao da skrene pogled sa jahača.

Greg je još uvek spavao, hrčući glasno.

— Prilično neudobno mesto ovde, momci — rekao je šerif svojim prodornim glasom.

Džoe je trljao oči i lagano ustao.

Prokletstvo, šta sada da kaže? Ko spava na samom ulazu u grad?

Šerif ispitivački odmeri Džoea, a onda skrenu pogled na njegovog brata.

Sada je Džoe imao priliku da mu malo bolje osmotri lice. Bilo je lepo, ozbiljno i preplanulo.

Džoe se počea po glavi.

— Bili smo prilično umorni kada smo stigli ovamo. Kada čovek ne poznaje grad u koji dolazi prilično je glupo da noću traži prenoćište.

Gospode! I sam je osećao da je rekao besmislicu! Nadao se da šerif na to neće obraćati pažnju.

Kako li bi bilo mladom razbojniku, kada bi znao da čovek koji se nalazi tu ispred njega nije ni-ko drugi do čuveni maršal Vajat Erp.

Čovek iz Misurija skide šešir i prođe prstima kroz gustu crnu ko-

su, odmeri braću još jednom pa odjaha u pravcu istoka.

Iako Džoe Harper nije imao pojma s kim ima posla, pao mu je kamen sa srca kada je šerif odjahao. Činilo mu se da još oseća na sebi njegov pogled.

Tada se odozgo iz jedne kolibe pojavi stariji čovek. Bio je krupan i visok, imao je sedu bradu i namršteno lice. Po svemu sudeći je spavao u košulji koju je imao na sebi, a najverovatnije nije skidao ni pantalone.

Prišao je braći i otvorio svoja bezuba usta.

— Znaite li ko je to bio?

Greg skoči kao oparen.

Džoe popravi opasač i uzvрати:

— Ne interesuje nas.

Stari se isceri.

— Nadajmo se da se i on za vas ne interesuje.

Oba bandita se namrštiše.

— Šta to treba da znači? — promrsi Greg.

— Ništa, šta bi trebalo da znači — smeja se bezubi starac, mekućući.

Greg se u dva skoka nađe kod njega, uhvati ga za grudi i grubo privuče.

— Otvaraj usta, stari jarče!

Ono što je rekao stari sedamdesetogodišnji Džon Perkins bilo je žešće od udarca korbačem.

— Mislio sam samo. — Konačno, to je Vajat Erp.

Džoe zabaci glavu i glupo pogleda starog.

— Vajat Erp! — gotovo vrisnu Greg.

— Da — klimnu stari glavom i začuđeno osmotri iznenada tako

potištene strance. Onda se okrenuo i odgagao do svoje kolibe.

Dva razbojnika se značajno pogledaše.

— Jesi li čuo? — reče Greg.

— Pa nisam valjda gluv.

Greg je gledao za jahačem, koji je odavno skrenuo za jedan ugao, u glavnu ulicu.

— Veruješ li u to?

Džoe se počea.

— Ne znam. — Konačno, tog momka nisam nikada video.

— Smatraš li to uopšte mogućim?

— Potpuno. Kada se setim kako me je pogledao, obojicu pogledao, još mi je vrućina.

— Misliš li da nas je prepoznao?

Džoe se gorko nasmeja.

— Da nas je prepoznao sada sigurno ne bismo više bili ovde.

Greg se okrete u pravcu reke i posle dužeg ćutanja reče:

— Ja u sve to ne verujem.

— U šta to?

— U ono šta se o njemu priča.

Džoe Harper sleže ramenima i nabrana čela nastavi da gleda u pravcu u kome se jahač izgubio.

Prošlo je nekoliko minuta, a onda Greg prekide tišinu:

— Ne izgleda baš bog zna kako.

— Idiote! — promrsi Džoe. — Ti ga, prvo, uopšte nisi ni video. U stvari, tek kada je odmakao sto pedeset jardi, a drugo, to i ne igra nikakvu ulogu. Ja sam jednom video Kolorado Bila, nije izgledao baš ništa naročito. Klint je jednom bio sa ocem u Ebilenu, tamo su videli Hikoka. Klint je tvrdio da izgleda kao žena. Pa ipak, bio je to i te kako opasan momak.

Greg pokaza glavom prema glavnoj ulici:

— A ovaj, kako je on izgledao? Džoe ponovo sleže ramenima.

— Ne mogu da objasnim. Prosto ne bih umeo da ga opišem. Mislim da je bio visok, tamne kose. Šešir mu je bio crn i pantalone takođe. A, da, kaput isto tako. Sve je na njemu bilo crno.

Greg sede na zemlju.

— I sada?

— Šta sada?

— Mislim, šta ćeš sada učiniti?

— Nemam pojma.

— Ako nas je ipak poznao?

— Prokletstvo! — Već sam jednom rekao da ne bismo više bili ovde.

Polu sata kasnije napustili su skrovište u visokoj travi i pošli u glavnu ulicu.

Gotovo na sredini ulice ugledali su prozor ukrašen velikom zvezdom.

— Mora da je tu unutra — reče Džoe.

Popeli su se na trem. Džoe došapnu bratu:

— Šta to smeráš?

— U stvari ništa. Samo bih hteo da ga vidimo.

Prišao je kancelariji. Džoe je išao za njim. On je ipak bio taj koji je otvorio vrata. Zatekao je čoveka udubljenog u sabiranje.

Na svoje ogromno iznenađenje utvrdio je da čovek nije visok i da deluje daleko dežmekastije nego u sedlu.

Kada se okrenuo, ugledao mu je lice, koje nikada ranije nije video. Prosečno, neupadljivo lice.

I on je nosio zvezdu na grudima.

— Da? — upitao prilično oštro.

— Tražim Vajata Erpa — reče razbojnik prilično brzopleto.

— Onda ste pogrešili, mister. Ovo je Garden Siti. Do Dodž Sitija ima još nekoliko milja.

Dodž!

Džoe je mogao samog sebe da ošamari. Naravno, Vajat je bio u Dodž Sitiju maršal. To zna svako dete.

Kada se ponovo našao na ulici, počela je da ga obuzima sumnja.

Zašto nas je Vajat Erp tako ispitivački posmatrao? Džoe Harperu je sinula veoma smela ideja. Okrenuo se i ponovo ušao u kancelariju. Greg, koji je stajao kraj vrata, čuo je bratovljev glas. Bio je užasnut.

— Hteo bih da se obavestim o Harperovima.

— O kome to?

— To su banditi iz Dakote.

Šerif odmahnu rukom.

— Iz Dakote još ne stižu poternice u Kansas.

Džoe klimnu glavom i izađe. Stao je na ivicu trema i udahnuo svež jutarnji vazduh.

Greg je slistao.

— Jesi li odjednom sišao s uma? Kako si mogao da pitaš za Harperove?

— Zbog toga što sam morao da znam, ono što sam sada i saznao: poternice iz Dakote ne stižu u Kansas. Ipak, ta činjenica je za nas prilično značajna.

Iznenada iza sebe čuše šerifov glas.

— O čemu se radi?

Greg se trže. Iako je to bilo gotovo neprijatno, sigurno Vajatu Erpu ne bi promaklo.

Džoe se okrete.

— Ah, ništa značajno.

— Ne govorite koješta — povika šerif ljutito. — Znam ja vas, momke.

Greg oseti kao ubod usijane igle u grudi.

— Ne bi trebalo da me smatrate baš toliko glupim — promrsi šerif. — Konačno, uvek se ponavlja isto. Vi niste jedini koji dolazite u Arkanzas, samo da biste ga videli.

— Koga? — otelo se Gregu.

— Ne pravite se tako naivni. Hteli ste da vidite Vajata Erpa...

Ljubomorni šerif iz Garden Sitija zalupi s treskom vrata svoje kancelarije.

Braća Harper provela su dan delom na reci, delom u krčmama. Pošto ni u smiraj dana nisu stigla ostala dva brata, Džoe je već počeo da sumnja da su uhvaćeni.

Sve do zore su ostali na reci ispred grada i čekali.

Onda Džoe reče:

— Dovedi konje. Treba da krenemo.

— Kuda? — pitao je Greg.

— Ne znam još ni sam.

Zaustavio je konja ispred Bilerovog bara, govoreći:

— Vratimo se ipak do reke da sačekamo još koji sat.

Međutim oko devet sati je na ulici bilo toliko živo da se nisu rešili da baš sada prolaze kroz grad.

— Pašćemo nekom u oči ako se budemo duže zadržavali ovde.

Greg je čutao i išao uz brata. Vodili su konje za uzde kroz glavnu ulicu. Iz Lepton bara se već čula muzika.

Džoe se osećao kao pretučen posle gotovo neprospavane dve noći. Vezao je konja za prečku i pokazao na lokal.

— Da popijemo po čašicu.

— Oi rajt!

Stajali su uz šank i pili. Tri pune čaše viskija na prazan stomak i u glavi je već počelo da im se muti. Greg je postao suviše glasan.

Džeri Lepton, vlasnik lokala, čovek od četrdeset pet godina, opomenuo ga je da bude tiši.

No, razbojnik nije više znao šta čini. Dokopao je flašu za grlić i bacio je u veliko ogledalo iznad šanka.

Vlasnik lokala nasrnu na njega.

Džoe ga odgurnu.

— Sklanjaj ruke s njega!

Dvadesetšestogodišnji radnik priđe i dokopa Džoea za ramena.

— Slušaj, momče, ovde si u Garden Sitiju...

— Hvala — promrsi Džoe i munjevito zamahnu pesnicom. Udarac odmah obori radnika s nogu.

Za jednim stolom u udubljenju kod prozora sedela su tri čoveka i već u ranim jutarnjim časovima igrala poker. Kada su videli da radnik pada na pod, skočiše sa stolice i ustremiše se na strance.

Harperovi su bili opasne ubojice, ali se protiv četvorice nisu mogli dugo da drže, tim pre što je i kafedžija bio protiv njih.

Čaše su letele, flaše se razbijale u paramparčad, jedna slika je pala sa zida, a jedna teška pepeljara se našla na tremu, pošto je proletela kroz zatvoreno prozorsko okno.

U to se otvoriše pomoćna vrata. Na njima se pojavio Klint Harper.

— Hej, Čarli, brzo! Oni su ovde. Upravo se zabavljaju sa nekolici-
nom meštana.

Savladati četvoricu Harperovih bilo je nemoguće. Čak i dvojica do-

maćih, koji su u lokal ušli kroz dvorišna vrata, nisu mogli da okrenu list.

Četvorica razbojnika su formalno rastavila krčmu na sastavne delove.

Onda je došao šerif. Kada je ugledao Džoea i Grega, uzviknuo je:

— Skitnice! To sam mogao i pretpostaviti. Napred u zatvor s vama!

Klint stade pred šerifa.

— Slušajte, ti ljudi su naši prijatelji. Ako su bili napadnuti, morali su da brane svoju kožu.

Šerif uzmače korak nazad pred krupnim Klintonom.

Kafedžija je uzbuđeno pitao:

— Ko će mi nadoknaditi štetu?

Klint gurnu jednog od igrača pokera, koji je upravo hteo da ustane prema šanku, tako da je udario glavom i ponovo klonuo:

— Slušaj, krčmaru, ovi momci imaju na stolu čitavu gomilu dolara. Predlažem da se to pokupi. A evo i...

Na Džoeovo i Gregovo iznenađenje Klint baci na šank kesu s novcem.

Time je slučaj u Liptonovom baru bio okončan.

Klint, koji je očigledno već negde popio koju čašicu, položi svoju ogromnu šaku na šerifovo rame i reče poverljivo:

— Mi smo, traperi, šerife. Shvatate li? Momci koji ipak ne mogu da podnesu da ih u gradu smatraju budalama. Džim i Edi su najbolji mladići na svetu. Kada sam našao sa svojim prijateljem Kidom, ugledao sam kako su se ova četvorica ustremila na njih...

Kada je Klint popio neku, ništa ga nije moglo zaustaviti.

Šerif je odustao.

Harperovi su čak iznajmili, po savetu čuvara zakona, sobe u Lugovom pansionu.

Bili su mrtvi umorni pa su odmah utonuli u san.

Predveče su se kao pacovi izvukli iz svojih soba i okupili u Klin-tovoj.

Klint i Čarli su, uz put, u jednom malom gradiću opljačkali banku i neopaženo šmugnuli. Plen, međutim, nije bio velik.

Džoe je stajao na prozoru i posmatrao ulicu, dok su ostala trojica živo raspravljala. Izenada je rekao:

— Jahaćemo u Dodž Siti.

Braća, koju je odmah ujutru obavestio o susretu na reci, gledala su ga kao da je iznenada skrenuo s uma.

— U Dodž Siti? — procedi Čarli. Klint se uhvati za glavu.

— Reci mi, molim te, da to ne misliš ozbiljno.

Greg se sruči u stolicu i razvuče lice.

— Mora da si loše spavao.

Međutim, Džoe Harper niti je loše spavao, a još manje bio lud.

— Jahaćemo u Dodž Siti, momci...

Greg poskoči.

— Ali, tamo je Vajat Erp.

— Nema značaja!

— Bez mene — opirao se Klint, ubica šerifa. — Džoe, ne govori besmislice. Šta tražiš baš u Dodž Siti?

— Tamo je gužva i novac.

— I Vajat Erp — povika Klint.

Džoe ga opomenu da bude tiši.

— Tačno, Vajat Erp je tamo.

— Ali, čoveče!

Dugonja Klint se nekoliko puta lupi snažnom šakom u čelo, što bi kod svakog normalnog čoveka dovelo do potresa mozga.

— Čoveče, pa to je najžešći vuk koji na celom Divljem zapadu postoji. U stanju je da nanjuši trulu jabuku tri jarda pod zemljom.

Tačno toliko duboko su Harperovi zakopali u zemlju šerifa iz Klarensa, ali se u tom trenutku toga niko nije setio.

Džoe se isceri.

— Samo neka njuši. Stajao je pred nama i razgovarao sa mnom. Dakle, jesam li ja trula jabuka?

— Čoveče, ti ga ne poznaješ! Džimi Gordon mi je pričao o njemu. Ponekad pusti da protekne dosta vremena pre nego što nekog lupeža propusti kroz prste. Nisam poludeo da tražim đavola i odem baš u njegov grad. Osim toga, zar tamo nije i Dok Holidej.

— Tačno.

— Grom i pakao! Misliš li da sam sit života? Sam bog zna da sam brz strelac, pa ipak nemam nameru ni da boravim u gradu u kome je i Dok Holidej. Taj se uvek pojavljuje tačno tamo gde ga niko ne očekuje.

— Džimi Gordon to tvrdi — rugao se Džoe.

Klint je bio crven od gneva.

— Onda idi sam! Nismo bolesni. Idi pravo u lavlju jazbinu. Ja ću sa ostalima da odjašim dalje. Napred momci!

Pošao je i zastao na vratima, jer momci nisu ni pomišljali da ga slede. Naprotiv: Greg i Čarli su pri-

kovali pogled za Džoa, brata kome je uvek pripisivano da je najpametniji.

— Zašto baš hoćeš u taj grad? — upitao je Čarli mirno.

— Zbog toga što najverovatnije na celom Zapadu nema grada u kome bismo bili sigurni kao tamo.

— A zbog čega? — insistirao je tvrdoglavi Greg.

— Da imate mozga bar za po pet centi, našli biste sami odgovor. Nikada nikome neće pasti na pamet da nas traže baš u Dodž Sیتیju.

Izgledalo je da ova ideja uopšte nije glupa. Ali, samo je izgledalo. Jer blizina Vajata Erpa nijednom razbojniku nije ništa dobro donela.

Braća Harper to nisu smela da smetnu s uma. Klint ponovo zatvori vrata, vrati se u sobu i sede na krevet.

— I šta hoćete tamo, ako smem da pitam?

— Da živimo.

— A od čega?

— Od kocke? Možda ćete igrati s Dok Holidejem? Nešto ću vam reći. Džoe mora da je lud...

Tada je Džoe Harper, glava razbojničke družine, počeo da izlaže svoj novi plan. Bio je to tako užasan, drzak plan, da je čak i surovim momcima, kakva su bila braća Harper, zastao dah.

— Pao mi je na pamet, pre nego što sam zaspao. Iznenada i neočekivano. Kunem vam se da ću ga sprovesti u delo. Ako to ikada ikome uspe, onda to može samo braći Harper.

Džoe Harper je skovao sumanutu plan da zajedno sa svojom braćom

izvrši otmicu čuvenog maršala iz Dodž Sیتیja.

Pošto je svako u zemlji poznavao ogromnu vrednost ovog čuvara zakona, banditi su mislili da će lako izvući novac od stanovnika Dodža, vlade a i prijatelja čuvenog Vajata Erpa.

Bez sumnje je to bio izuzetno smeo, lud plan! Četiri lupeža iz Dakote trebalo je da izvrše otmicu maršala Vajata Erpa.

Cela Amerika će o tome govoriti. Ta pomisao zanela je čak i primitivnog Klinta.

— Ako je tako, Džoe, i ja sam s vama. Tako krupan zalogaj vam neću prepustiti.

Džoe je svojoj braći izložio plan do pojedinosti.

— Ne možemo ga izvesti na konju iz grada. To se samo može izvesti kolima.

— I gde misliš da nađeš kola?

— Tamo gde ih drugi ostave.

Čarli sleže ramenima.

— Nemoj da zamišljaš da je to tako lako, Džoe. Dodž Sیتی nije Klarens, ni Moblej, a ni Džekins Taun. Mogu da pretpostavim da momak, kao što je Erp, odlično obavlja svoj posao. Otac mi je pre nekoliko godina pričao da je Vajat Erp okupio oko sebe čitavu četu pomoćnika.

— Priče za decu — uzvratio je Džoe.

Nikoga od njih nije uzbuđivao očevo nestanak. Odlučili su da još danas nastave put.

— Dodž Sیتی nije daleko — objašnjavao je Džoe. — Krenućemo kad padne mrak. Da ne izazivamo sudbinu i sva četvorica se velikom Vajatu pojavimo na oči, što bi ga moglo potsetiti na negde pročitano

poternicu, ponovo ćemo se razdvojiti. Neka Klint i Čarli opet dođu kasnije.

— I gde ćemo se naći?

— Ispred „Long brenč” saluna — uzvratila Džoe.

— „Long brenč” salun?!

Greg se počeo iza uha.

— Čoveče, to mi veoma jako i opasno miriše na Holideja.

— Misliš li da on noću u jedanaest stoji na vratima i čeka kada ćemo mi naići?

— Pa ne, ali ni sam ne znam. Cela priča mi izgleda i suviše opasna. Kako zamišljaš da maršala strpaš u kola? Momak puca kao soto-na, a osim toga je neverovatno snažan. Ne zaboravite i to, da je Dok Holidej uvek u blizini.

— Suviše pričate — preseče ga Džoe. — Nama je novac potreban, a to je jedinstven način da se dočepamo velike sume novca.

Izenada Klint, najplitkijomniji od sve braće, postavi umno pitanje:

— I kako misliš da se dočepamo otkupnine? Da nećeš da ga iznuđuješ od Doka Holideja sa revolverom u ruci?

Džoe Harper se nasmeja.

— Ne, Klint, to bi bio najsigurniji i najbrži put do poznatog groblja u Dodž Sitiju. Mi ćemo odvesti maršala iz grada, a onda uputiti pismo gradonačelniku ili gradskom savetu. Obavestićemo te uštogljence da smo njihovog paradnog čuvara zakona strpali u džak i da hoćemo da ga zamenimo samo za zvečetu valutu.

— Gde misliš da nam donesu novac?

— Izabraćemo neko mesto daleko od grada, neku uzvišicu koju izdaleka možemo držati na oku.

Ostalim lupežima tek tada je sinulo.

— A maršal — upita Klint žustro. Džoe se satanski nasmeja.

— A njega ćemo držati na jednom još sigurnijem mestu, spremnog za sledeću ucenu.

Čarli glasno uzviknu. Odmah za njim i Greg.

— Shvatili ste, dakle — upita Džoe samozadovoljno. — Hej, Klint! Njemu nikako da sine. Čoveče, maršal će za nas biti trajno sredstvo ucene. Mi ćemo stalno ponovo izvlačiti novac, i biti zbrinuti za ceo život.

— Gde misliš da ga držiš tako dugo? Sasvim nezavisno od toga što ga moraš držati zatvorenog kao divlju pumu, niko nipošto ne sme da ga vidi. On je ovde, u okolini od oko stotinu milja, poznat. Zna ga svako dete.

— Da ga zatvaram? — Satanski osmeh na ružnom licu Džoea Harpera ustupio je mesto ciničnoj grimasi. — Ti baš imaš pileći mozak, Klint. Neću ga ni zatvarati, niti ću imati potrebe da mu neko vidi lice.

— Ti, dakle, hoćeš da ga... — Klint proguta pljuvačku. — Ti hoćeš, dakle, da ga likvidiraš?

— Naravno!

Džoe je hodao gore-dole po sobi. Oborene glave, sa rukama na leđima, neodoljivo je ličio na Napoleona. On će biti likvidiran, nema druge. Naravno, ne odmah, jer oni moraju da utvrde da je živ. U protivnom, teško da bi platili.

— Kako to misliš da izvedeš?

— Mislim da upecam nekog iz njegove okoline i da ga vezanih očiju dovezem do našeg skrovišta, gde bih mu pokazao maršala. Onda...

— Veličanstveno — uzviknu Klint.

— To je poduhvat — zaključio je Čarli, dok je Greg nekoliko puta klimnuo glavom u znak odobravanja.

Braća Harper su bila veoma ponosna na svoga pametnog brata.

Kada je pao mrak, krenuli su. Džoe i Greg napred, a Klint i Čarli nekoliko minuta kasnije. Dodž Siti nije bio daleko — tačno pedeset milja.

Kada su stigli u Simaron, više od pola puta bilo je za njima. Pošto su jahali u oštrom galopu, stigli su kao što je Džoe i predvideo, oko jedanaest sati, na zapadni prilaz gradu.

Džoe i Greg su zadržani posmatrali neobičnu glavnu ulicu. Samo na jednoj strani nalazile su se kuće. Na severnoj. Južnu stranu ulice činila je železnička pruga i nekoliko magacina, a na uglu prema Arkanzas bridž ulici nalazila se maršalova kancelarija i uz nju zatvor.

— Ovo ovde izgleda veličanstveno — uzviknu Greg, i pogleda zbunjeno oko sebe.

Džoeov pogled je klizio preko osvetljenih fasada na levoj strani. Tu se gotovo nalazila krčma do krčme! Toliko lokala dva momka

iz Dakote u svom životu još nikada nisu videla.

— Nebesa, ko će tolike krčme sve posetiti — upita Greg.

Džoe sleže ramenima.

— Nemam pojma. Možda su svi ljudi ovde jako žedni, pa običu sve kafane.

Prodorno dobovanje muzičkih automata, bez kojih nije bila gotovo nijedna krčma, dopiralo je na ulice. Sa melodijama mešao se ženski smeh, zveckanje čaša, povici, psovke i zvižduci. Sve to zajedno, sjedinjeno, predstavljalo je pesmu Dodža, kako je kockar Holidej jednom slikovito rekao.

Ovaj, čak ne naročito veliki grad, imao je nešto posebno. Za ljude iz čitavog kraja, pa i okolnih država, imao je neku magičnu snagu. Tvrdnja nekih istoričara da je to zbog toga što se u njemu nalazila utovarna stanica, nije baš održiva. Naime, sedamdesetih godina prošlog veka bilo je mnogo takozvanih krajnjih stanica od kojih goniči dalje nisu išli. Stoka je ili otkupljivana ili je nastavljala put železnicom. Takvih gradova je bilo čak i u Arkanzasu. Međutim, nijedan nije cvetao kao Dodž Siti.

Nikada kasnije stari stočarski grad nije doživeo takav procvat kao u to doba. Nikada ljudi nisu toliko hrlili u njega i nikada kasnije vazduh, ispunjen mešavinom raznih mirisa: goveda, konja, kože, duvana, viskija i baruta, nije imao tako privlačnu moć.

Ispred maršalske kancelarije goreo je fenjer. Džoe ga je odmah ugledao. Video je odmah i veliku petokraku zvezdu na prozorskom ok-

nu, istu kakvu je video i na maršalovim grudima.

Greg se zagledao u svetiljku, koja se blago ljuljala tamo-amo pri večernjem vetru, koji je dopirao s reke, kao i u veliko mlečno okno, ukrašeno zvezdom.

— Šta li je samo tražio tako rano u Garden Sitiiju?

I Džoe je o tome već razmišljao.

— Nemam pojma. Onaj ko je pravi vuk, taj se stalno šunja po okolini. Možda je bio za petama nekog jadnog momka, koji je suviše brzo povukao obarač ili pak suviše brzo bacio nož. Ti gadovi su nekom uvek za petama.

— Možda će jednog dana i nama biti za petama, Džoe.

— To nećemo da rizikujemo, dečko. Zato više neće imati vremena. Sada su u njegov grad došli ljudi koji će ga likvidirati. Oni koji će ga jednim ubodom noža ili jednim metkom uništiti.

Zabacio je glavu i duboko udahnuo vazduh koji je dopirao iz Bilanovog saluna.

— Osećaš li nešto, Greg?

Mladić je s mukom odvojio pogled sa šerifske kancelarije.

— Pakao, Džoe, ne znam šta bih dao da što pre odemo odavde. Grad mi je veoma neprijatan!

— Eno! — Džoe ga gurnu. — Dobro otvori oči! Vidiš najpoznatiju krčmu Divljeg zapada.

Pored velike kuće bio je mali salon, koji je ostavljao utisak čistoće. Napred, levo, na velikom staklu, bilo je ispisano ogromnim crvenim slovima:

„Long brenč” salon.

Greg je okrenuo glavu i najzad pokrenuo usne, izgovorivši gotovo pobožno:

— Long brenč salon.

Onda mu je pao na pamet „Vuk” koji u toj jazbini sedi.

— Prokletstvo! Dok Holidej! On sedi tamo unutra. A ovde je svetlo kao u sobi. Svaki prozor u ovoj proklesnoj ulici izgleda da je osvetljen. Hajde, povući ćemo se iza one tamne zgrade iza pruge.

Džoe odmahnu glavom.

— Ne pada mi na pamet. Tamo tek može da bude opasno. Ovde ne. Ti imaš pogrešan način zaključivanja, dečko. Tamo preko stanice je Vajat Erp, a ovde Dok Holidej. Mi smo tu. Sigurni kao u anđeoskom krilu. Šta nam se ovde može dogoditi?

Kliznuo je iz sedla i vezao svog konja za veliku prečku ispred saluna.

Greg je pošao za njim i širom otvorenih očiju gledao kroz prozor u salon.

Tamo je sve izgleda teklo mirno, iako je bilo dupke puno.

Džoe je izvadio iz džepa pribor za pušenje i mirno savio cigaretu, kao da je kod kuće ili na svom pašnjaku.

Kada je šibica sevnula, Greg se trže.

— Imaš loše nerve, dečko. Možda je trebalo ipak da te pošaljemo u Kvinsi na školovanje, da postaneš sveštenik ili advokat. Ne bi bilo loše. Možda bi nam jednog dana bio potreban zastupnik.

Džoe Harper se nalazio u izvesnoj vrsti zanca. Sada je bio u Dodž Sitiiju, usred grada koji je pripa-

dao velikom maršalu Vajatu Erpu! Stajao je ispred kookarnice u kojoj se Dok Holidej kartao. Slagao je karte i bacao na sto pokriven zelenom čojom. A on, otpadnik Džoe Harper, došao je u grad sa namerom koju nikad niko pre njega nije imao.

U grad je dolazilo mnogo ljudi da se obračuna sa maršalom. Mnogi su dolazili samo zato da provere koliko on doista brzo poteže revolver — no svi do jednog su bili poraženi.

Džoe Harper je bio originalan. Došao je u ovaj grad da otme maršala.

— Hoćemo li baš ovde, na ovako osvetljenom mestu, čekati Klinta i Čarlija?

— Naravno. To jest bar ćemo ovde ostaviti konje, jer je sigurno.

Pošli su zatim lagano natrag ulicom. Išli su sa trema na trem, sve dok nisu stigli do samog kraja glavne ulice.

— Santa Fe mora da je veći grad — rekao je Džoe, koji još nije mogao da se oslobodi stanja zanosa.

— Ja bih najviše voleo da sam gore u Pineridž planinama — promrsio je Greg, gledajući prema reci.

Čuo je topot konja.

— To su oni! — uzviknu Greg.

— Koješta — usprotivio se Džoe.

— Oni još ne mogu biti ovde. Naročito sam naglasio Klintu da ne žuri. Ako stigne oko dvanaest, onda je u redu.

Bila je to grupa jahača, koja je nailazila iz pravca severozapada.

Jahali su preko prerije. Bili su to momci sa obližnje farme koji su

u prolazu hteli da popiju po čašicu-dve.

Kada se Greg okrenuo, video je da mu je brat već prilično odmakao i krenuo neosvetljenom ulicom prema jednom brežuljku.

— Džoe, kuda si se to uputio?

Međutim, Džoe se nije osvrtao. Hitao je na uzvišicu, sa koje je mogao da posmatra ceo grad, glavnu ulicu sa svojim mnogobrojnim svetiljkama, svetlucavim šinama, reku.

No kada se popeo, zastao je kao ukopan i posmatrao iznenađeno oko sebe. Ceo brežuljak bio je pokriven kamenim spomenicima i drvenim krstovima.

Groblje!

Čuveno groblje Dodž Sitija!

Greg je pošao za bratom i zastao dva koraka iza njega. I on je iznenađeno posmatrao avetinjski prizor.

— Groblje! — žustro je uzviknuo. — Sad još i to!

Okrenuo se sa izrazom straha i odbojnosti na licu. Iznenađa se setio da mu je Džoni Triger, koji je nekad radio na Harper ranču, govorio o groblju Dodž Sitija. Pričao mu je o Stivu Luganu o ubici Kalaganu, koji je tu sahranjen, i o zločincu Miltu Rajsu koji je ovde okončao svoj mračni put.

Prokletstvo! — Zar ih maršal Vajat Erp nije doveo tu?

U tom trenutku su oba brata Harper imala neko mučno osećanje, u stomaku, ali im ono nije poslužilo kao upozorenje.

Džoeu, pre svega, jer je suviše bio obuzet poduhvatom koji je smislio, a Gregu zbog toga što je bio suviše mlad i neiskusn.

Stajali su jedan uz drugog i posmatrali reku Arkanzas, na čijoj površini su se ogledale zvezde.

Džpe munu brata.

— Mislim da sada nailaze.

Da, to je bio topot kopita dva konja. Dva razbojnika potrčase prema glavnom putu.

Džoe se nije prevario.

Bili su Klint i Čarli.

— Kako stoje stvari? — pitao je Klint.

— Užasno — uzvratil Greg. — Jedan grozan grad je ovo, kažem ti. Podi malo napred, pa ćeš videti ulicu kakvu do sada još nisi video. Saluna do saluna, kockarnica do kockarnice, krčma do krčme.

Klint potera svog konja napred. Kada je mogao da vidi glavnu ulicu, zastao je.

— Nebesa! — Koliko svetlosti! Prokletstvo, gde je druga strana ulice?

— Kliznula je u reku — uzvratil Džoe podrugljivo.

Čarli side s konja.

— Gde su vaši konji?

— Ispred „Long brenč” saluna — objasnil Džoe.

Sada i Klint sjaha.

— Jeste li ga već videli?

— Koga?

Klint se isceri, uze lulu iz džepa i napuni je.

— Koga bi trebalo, nego Vajata Erpa?

— Srećom još nismo — odahnuo je Greg.

Džoe procedil kroz zube:

— Nemojte dozvoliti da vas ta kukavica zbuni ili pokoleba. Ako mu se ne dopada naš plan, neka se gubi.

Klint se pobuni.

— Cela stvar je po malo mutna i veoma opasna, ali ja, naravno, ne odustajem.

— Ni ja! — prihvati Čarli.

— Šta to znači: mutna? — pitao je Džoe. — Biće to veliki poduhvat. Ceo Kanzas će o tome govoriti. A kada se maršal posle svega ne bude vratio, biće stotine, hiljade ljudi koji će odahnuti sa olakšanjem. Ljudi kao što smo mi, koji hoće da budu slobodni.

— U pravu si — odobravao je Klint. — Ništa bolje od otmicu Vajata Erpa nismo mogli smisliti. Ja ih mrzim sve do jednog. Te momke, koji jure naokolo sa zvezdom na grudima. A da stvar bude još gora, njega baš najviše mrzim.

— Šta ćemo sada? Kako dalje — umešao se Čarli.

— Samo mirno — opominjao ih je Džoe. — Ja sam već našao mesto gde se kola ostavljaju. Mi ćemo, ti i ja, Klint, odmah otići tamo i izabrati najprikladniju kočiju. Greg nek ostane na ulici, a Čarli ispred kuće.

Klint munu brata u rebra.

— Ti si dosta mislio, Džoe. Kada treba dejstvovati, ja sam na redu. Ovako će teći stvar: ja ću otići sa Džoeom po kola, Čarli neka čuva vrata kuće i ulaz u dvorište, a Greg nek' bude na tremu nedaleko od ulaza.

Džoe se zadovoljno osmehnu. Klint je rekao isto što i on, samo drugim rečima.

Klintovog i Čarlijevog konja vezali su ispred Bilokovog bara. Džoe pokaza na prilično uzan ulaz dvorišta, koje je služilo za smeštaj kola. Vlasniku je to sasvim sigurno donosilo lepu zaradu. Putujući tr-

govci i svi ostali koji su prolazili kroz Dodž i tu noćili, svi bez razlike su radije smestali svoja kola u dvorište nego ih ostavljali na ulici. Da kola ni tamo nisu bila sigurna, ljudi to nisu znali. Samo pomisao da su im zaprege u dvorištu delovalo je nekako umirujuće.

Četiri lupeža bila su na svojim mestima.

Klint je pronašao kočiju srednje težine sa zapregom za četiri konja.

Napolju je vazduh upravo bio čist, ali se baš tada dogodilo Čarliju: kapija kraj koje je on stajao naglo se otvorila i mlađi čovek izađe zviždeći.

Teška drška Čarlijevog revolvera sruči se na nesrećnikovu glavu.

Momak samo muklo jeknu i sruči se na tle.

Čarli ga dokopa, prebaci preko ramena i odnese do kapije. Tamo ga spusti na zemlju.

— Mrtav? — upita najstariji Harper svog brata.

Čarli samo sleže ramenima. Klint izvuče iz džepa remenje koje je u tu svrhu i nosio i veza mladića. Bio je to štalski momak. U usta mu je gurnuo krpu kako ne bi mogao da pusti glas.

— Šta li ćemo s njim?

— Sakriću ga negde pozadi u štali.

Greg koji je do tog trenutka stajao napolju na ulici, došao je u koral. Snažno je stegnuo Klintovu mišicu.

— Prokletstvo, šta radiš ovde? Gledaj da se što pre izgubiš na svoje mesto, inače možeš i ti da se nađeš kraj ovog, na podu štale.

Munjevitim pokretom Greg izvuče bratu nož iz opasača.

Klint, koji je već podigao onesevećenog momka, bezočno ga pusti da tresne na tle i brecnu se na najmlađeg brata.

— Šta to znači?

Greg mu uzvratil drhtavim glasom.

— Nož ti nije potreban da smestiš mladića u štalu.

To je razgnevilo Klinta. On snažno zamahnu pesnicom. Udarac pogodi Grega kao udarac čekića. Klnuo je u stranu i dočekao se na levo koleno. Onda je odmah skočio na noge i oborio glavu. U tom položaju se ustremio na brata.

Klint, koji nije bio pripremljen na napad, jedva ostade na nogama. Teško dišući, pridržavao se za jedna kola.

Džoe im priđe.

— Kakva je ovo galama. Jeste li poludeli?

Klint je siktao.

— Ovaj bilmez mi je oteo nož. Reci mu da mi ga odmah vrati.

— Hoće da likvidira tog momka, Džoe. To je potpuno nepotrebno, besmisleno. Ako ovde u Dodž Siti-ju neko umre, natovarićemo sebi pola grada na vrat. Slediće nas ako bude trebalo do obale. Znam te lupeže.

Na tome je i ostalo. Greg je zadržao braćovljev nož. Čak je pošao sa Klintom u štalu, gde su zajedno smestili „zarobljenika” iza džakova sa hranom za konje.

Dalje se sve odvijalo po planu.

Četiri lupeža su izgurala kola na ulicu i tamo su upregli u njih svoja četiri konja.

Klint je pretražio unutrašnjost kola. Bilo je mesta za sve, pre svega za čoveka koga su hteli da povedu.

Sve je bilo spremno, Klint je prema Džoeovom nalogu povezao kola na drugu stranu ulice. Zastali su gotovo kod šamog ugla ulice Bridž.

— Greg —, procedi Klint. — Ti ostaješ kod konja.

Nisu se šunjali niti prikrivali. Tri razbojnika su išla mirno i nemarno kao da ovde pripadaju, žive i kao da je sve u najvećem mogućem redu.

Čarli je ostao na uglu ulice. Džoe je stupio na trem, a Klint nastavi nekoliko koraka dalje niz ulicu.

Džoe Harper je išao uz same prozore, da bi mogao da proviri u maršalsku kancelariju i dobro je osmotri.

Međutim, unutra nije bilo nikog. Ponovo su se okupili kod utovarne stanice da se konsultuju. Sva trojica.

— To nije dobro — gundao je Džoe. — Moramo preko do lokala. Moraćemo da okrećemo leđa svetlu i naslanjamo se na stubove tremova da ne padamo u oči.

Klint i Čarli, ne baš dobrog raspoloženja, otpratiše svog „mudrog“ brata do suprotne strane ulice.

Džoe je imao najjače nerve. Stao je tačno ispred „Long brenč“ saluna.

Mladi Greg oseti kako mu znoj rosi čelo, iako je stajao dalje, kod konja.

Ni Čarli se nije osećao baš naročito dobro u sopstvenoj koži. Ni sam nije znao zašto je tako.

U redu, preko su ukradena kola. Međutim, nalazila su se u dubokoj senci i niko živ uključujući tu i nji-

hovog vlasnika ne bi mogao da ih prepozna u tom mraku, kad i bez toga svaka zaprega liči jedna na drugu.

Stapljenje trojice razbojnika nalazilo se na velikom iskušenju.

Proteklo je pola sata.

Iz lokala su izlazili jedni gosti, a ulazili drugi, tako da je na tremovima i verandama gotovo stalno bilo nekog.

Iznenada su se otvorila vrata „Long brenč“ saluna.

Čarli se od uzbuđenja ujede za donju usnu.

Džoe je stajao kao ukočen uz stub na tremu. Klint Harper se okrenuo.

Zaslepljen svetlošću, koja je dopirala kroz otvorena vrata lokala, ugledao je priliku jednog čoveka kroz oblake duvanskog dima.

Bio je visok i vitak. Uprkos zaslepljenosti primetio je čak da je dobro odeven.

Dok je lupež sve video nejasno, kao kroz koprenu, neznani je sasvim jasno mogao da vidi jednookog Harpera.

Jasno, Klint Harper nije ni slutio da je čovek, koji se nalazi samo tri jarde od njega, Dok Holidej.

Ni ostala dvojica nisu znala ko im se nalazi iza leđa.

Uprkos tome, osećali su izvestan pritisak, teret. Neku neobjašnjivu ukočenost.

Bilo je to veoma kratko trajno. Kockar je duboko huknuo da istera zagađen vazduh, a onda dva puta uzastopce napunio pluća čistim vazduhom. Posle toga su se vrata za njim ponovo zatvorila.

Džoe se okrete, pogleda na vrata i opazi Klinta.

— Čoveče, šta si zinuo!

Čarli se lagano uspravi, izvuče iz džepa pribor za pušenje i zavi ne baš sigurnim prstima cigaretu. „Koliko još treba ovde da stojimo?” razmišljao je. Ko zna hoće li se maršal uopšte pojaviti na ulici? Osim toga, stalno se neko motao ovuda.

Ko zna, možda je ceo Džoeov plan pogrešan? Takve misli mučile su Čarlija Harpera bez prestanka. Nepochekivano ga je Džoe tako snažno munuo, da mu cigareta ispade iz ruku.

— Tamo preko — prošapta Džoe.

Preko, pri treptavoj svetlosti fenjera, ugledali su čoveka kako stoji na tremu.

Bio je veoma visok, plećat, uzanih bedara. Nosio je crni šešir, belu košulju, crni kaput i crne pantalone.

Levo na grudima svetlucala mu je zvezda.

— To je on — reče Džoe prigušeno.

Tri lupeža su zadovoljno gledala čoveka sa zvezdom.

Čuvar zakona pođe, stupi na stepenište, pa lagano siđe na ulicu.

Kada je prešao tri jarde, Čarli se zgrči kako ošinut bičem.

— On ide tačno prema nama! — rekao je muklo.

— Tišina! — opomenu Džoe.

Čuvar zakona pogleda levo.

— Sada mora da je primetio Grega! — prošaputa Čarli.

Kada je stigao do sredine ulice, Džoe ponovi:

— To je on!

Prilazio im je lagano i kročio na trem.

Čarli, koji mu je bio najbliži, pomisli da čovek sa zvezdom mora

da čuje kako mu srce snažno dobuje u grudima.

No, ni jedan od trojice bandita se i ne pomeri.

Čuvar zakona baci kratak pogled u „Long brenč” salun pa nastavi dalje da obilazi ostale lokalce, ne ulazeći ni u jedan od njih. Posle obilaska pređe na suprotnu stranu ulice i uputi se prema magacinima na železničkoj pruzi.

Na to jednooki Klint napusti svoje mesto i uputi se ulicom. Kada mu se učinilo da ga Greg može videti, dao mu je znak rukom.

Ovaj odmah potera kočiju.

Čarli je išao dalje preko tremova kako bi čuvaru zakona mogao da preseče put prema istoku.

Džoe Harper je hladnokrvno sledio čoveka sa zvezdom u stopu.

Glavna ulica Dodž Sitija bila je prilično bučna, uprkos odmaklim noćnim satima. Iz saluna je dopirala muzika i žagor.

Klint je prelazio na suprotnu stranu ulice, idući koso, tačno prema zaprezi koja je nailazila.

Džoe je zastao na šinama i primetio da čuvar zakona ide pravo prema stanici za Santa Fe.

Kada je stigao do „Alhambra” saluna, Čarli napusti tremove. Čovek sa zvezdom je sada bio opkoljen. Iako neshvatljivo primitivan, sulud plan Džoea Harpera se ostvarivao baš onako kako je zamislio. Sve je to bila čista slučajnost. Neshvatljiva, luda slučajnost.

Zaprega je sada stigla gotovo do same stanice i svi su se okupili kod nje.

Čuvar zakona je upravo hteo ponovo da pređe ulicu i to baš neda-leko od kočije.

Jednooki Klint, koji je stajao s desne strane kola, pozdravi mrmļajući. Čuvar zakona uzvratī srdačno pozdrav. Nije mogao da vidi u tom trenutku Džoea, koji je stajao, jer je išao zaklonjen zadnjim levim točkom.

Kola su prošla.

Džoe Harper pohita i drškom revolvera pogodi čuvara zakona u teme.

Tu su se munjevitom brzinom stvorili Klint i Čarli. Vezali su onesevešćenog čuvara, strpali mu krpū u usta i natovarili ga u kola.

Posle ove uspele akcije kola su nastavila put u istom tempu. Velika akcija braće Harper je uspela i to ne zahvaljujući velikoj pameti jednog od njih — Džoea, nego srećom spletu okolnosti.

Džoe je gotovo kliknuo od radosti. Jedva se uzdržao.

Stisnuti jedan uz drugog, tri brata su sedela u kolima, kojima je upravljao najmlađi Greg.

Klint je držao zarobljenika.

Četvoropreg se kotrljao neprimećen glavnom ulicom prema izlazu iz grada.

Prevalili su čitavu milju duž obale prema istoku. Klint promrsi.

— Nadajmo se da je to doista on.

— U to možeš biti siguran! — uzvratī Džoe.

— Uprkos tvojoj tvrdnji, ja ću da kresnem šibicu.

— Još ne! — opomenu Klint. — Ko zna ko ovuda prolazi drumom.

— Ići ćemo još nekoliko milja dalje.

— Ne!

To je rekao Džoe.

— Zašto ne?

— Jer kola moraju opet natrag u grad.

— Šta to govoriš?

— Da, da, kola moraju opet natrag u grad. Kada momak sutra bude nađen pozadi u štali ne smeju nedostajati ni jedna kola. Jer to bi ocmah nateralo na naš trag.

— Ah, nas niko nije video — primeti Čarli.

— Kako to, možeš da znaš? Na ulici je bilo puno ljudi. Naravno, nisu se interesovali za nas, ali ako se sazna da je kočija ukradena, sigurno će se odmah javiti neki očevidac. Ne, kočija mora natrag i to odmah.

— A ovaj čovek? Šta će biti s njim?

— Ti ćeš uzeti jednog konja, Čarli.

— Ti si najlakši od nas, a tvoj konj je najizdržljiviji.

Čarliju je postalo hladno oko srca.

— Najlakši je Greg, to znaš dobro. No, vi znate da se on boji mršala. A ja! Ja treba da stavim na svog konja tog opasnog momka. Kukavice! Zašto ga ne uzmu Klint ili Džoe?

Džoe ga tako snažno udari laktom među rebra, da je gotovo ispao iz kola.

— Ti da zavežeš, Čarli! Ovde svako čini ono što mu je dužnost. Klint i ja ćemo vratiti kočiju nazad.

— Ja? — trgao se Klint.

— Ko bi drugi — breкнуo se Džoe. — Nas dvojica smo najjači. Greg i Čarli će jahati polako dve stotine jardi severno od drumā dalje.

Čarli je proćedio kroz zube.

— Prokletstvo, rado bih ga pogledao.

Džoe kresnu šibicu.

Zarobljenik je ležao spetljan re-
menjem, lica naslonjenog uz bočnu
stranu kola.

Klint i Čarli ga okretoše. U to se
šibica već bila ugasila.

— Trenutak — reče Džoe, obaz-
rivo se okrete na sve strane pa upa-
li još jednu šibicu.

Mali treptavi plamićak osvetli
zarobljenikovo lice.

— To je on!

Džoe je to gotovo uzviknuo. Ose-
ćao je slast trijumfa.

— Pakao, momci, ovo je, posle
Kočiza, najčruveniji zarobljenik na
Divljem zapadu.

Čuvar zakona se nije pomicao.
Oči su mu bile zatvorene.

Kada se šibica ugasila i samo još
svetlucaćo žar, koji je lagano tam-
neo među Džoeovim prstima, Klint
promrsi:

— Prokletstvo, valjda ga Čarli
nije ubio.

— Toga nije tako lako ubiti —
umirivao ga je Džoe.

Kola su nastavila put. Posle krat-
kog vremena Džoe dade znak da
stanu.

Brzo su ispregli dva konja, koja
su bila potrebna Gregu i Čarliju.
Zarobljenik je stavljen na Čarlije-
vog konja.

Četiri razbojnika su se ponovo
odvojila.

Greg i Čarli su nastavili dalje sa
svojim zarobljenikom, dok su os-
tala dvojica sela na kola i uputila
se natrag u grad, ne baš oduševlje-
ni ovim poduhvatom.

Klint je odmah skrenuo kola u

dvorište, dok je Džoe čuvao stražu
na vratima.

Ispregli su konje. Klint je pritom
dizao toliku buku da je Džoe po-
digao kamen sa zemlje i bacio ga
prema bratu.

— Idiote, tiše! — prosijtao je.

Konačno je posao bio obavljen.

Izveli su konje iz dvorišta i od-
jahali iz grada u pravcu zapada.

Kada su stigli do poslednjih ku-
ća, skrenuli su na sever.

— Vidiš li onaj brežuljak pre-
ko?

Klint podiže glavu.

— Šta je tamo?

— To je grobije Dodž Sitija.

Klint je imao neodoljivu želju da
bratu opali nekoliko žestokih ša-
mara. Međutim, ništa nije odgovo-
rio, nego je samo podbo konja i us-
koro stigao do mesta gde su okre-
nuli kola i skrenuli na istok.

Jahali su tako pet milja, Klint je
ostao na drumu, dok se Džoe dr-
žao nekih pedeset milja severnije.

— Prokletstvo! — mrmljao je
Klint. — Ona dvojica je trebalo da
jašu polako. Gde li su?

Konačno je čuo Džoeov zvižduk.
Znači dva brata su tu negde u
blizini.

Klint napusti drum i pođe za
Džoeom.

— Sve u redu? — pitao je Greg,
dok mu je brada podrhtavala.

— Da, a kod vas?

— Sve je u redu takođe. Momak
se još nije ni pomakao.

— Možda je mrtav.

— Koješta. Živ je, znam to sigur-
no. Naime, on diše, a to mrtav čov-
jek i pored najbolje volje ne može.

Pošto su prešli devet milja, Klint
predloži da zastanu.

— Tu ćemo se malo odmoriti. Jedan sat. Sve te silne krčme u gradu, sav taj miris piva i viskija, i, eto, ožedneo sam.

Pili su iz čutura, a onda nastavili put.

Džoe je sada uvideo da je počinio grešku. Bolje rečeno, od mnogih grešaka koje je do tada počinio, jedne je sada bio svestan. Trebalo je pre akcije da ispita teren. Gde sada da se sklone?

Ovde, u preriji?

Isključeno! Teren je bio ravan, naročito ovde, u dolini reke, a planinski predeli su se nazirali tek daleko na severu.

Planine na severnoj strani nisu videli jer je noć bila suviše tamna i oblačna.

Prešli su već tri potoka. Iznenada se ukaza srebrna traka veće reke.

Klint potera konja u vodu i kliznu iz sedla.

— Prokletstvo! — uzviknuo je. Pored svih napora nije uspeo da pređe na drugu obalu.

Mokar do gole kože stajao je sada i jedva uspevao da umiri konja koji je ljutito rzao i propinjao se.

— Šta sad, mister Džoe?

Džoe uzvratila.

— Jahaćemo uz obalu prema severu.

— I dokle tako?

— Dok ne pronađemo gaz.

Gaz su otkrili posle jedne milje. Onda su nastavili prema istoku.

Klint zaustavi uskoro konje i pokazao na svetlu peskovitu traku koja se spuštala sa severa.

— Put.

Džoe je odmah zaključio da je to put kojim ide redovna poštanska kočija.

— Jahaćemo jedan deo putem dalje na sever.

Bilo je tri sata po ponoći. Tek oko četiri sata Klint, koji je jahao u prethodnici, otkrio je jednu kuću.

— Nebesa! Tamo još gori lampa.

— To je stanica za zamenu konja — reče Džoe koji ga je upravo stigao.

— I?

— Ostaćemo ovde! — zaključila „umni“ član porodice Harper.

— U stanici? — iznenadi se Čarli. — Zar sa zarobljenikom?

— Da.

— Baš si pametan! Čovek koji tu radi sigurno poznaje maršala i učiniće sve da ga oslobodi.

— Čuvaće se da to ne pokuša. Osim toga, mi ćemo ga energično sprečiti.

Klint i Džoe kliznuše iz sedla i otvoriše vrata.

Šezdesetčetvorogodišnji Bil Norton se trže. Razrogačenih očiju pijljio je u razbojнике.

— Slušaj me dobro, stari — počeo je Džoe, dok je Klint držao upečen kolt. — Imamo jednog zarobljenika, za koga nam je potrebno sigurno mesto. Iza štale je ostava za stočnu hranu. Napred, otvaraj!

Nortonu su drhtale ruke kada je pošao ispred bandita.

Čarli prepusti zarobljenika Klintu i pođe da pretraži stanicu.

Vezani čuvar zakona je smešten u šupu i položen na daske koje su ispunjavale više od polovine prostorijske. Bile su to daske za koral. Konji su stalno kopitama lomili prečke, pa ih je trebalo često zamenjivati.

— Greg, ti ćeš ostati ovde ispred šupe! — naredi Klint.

— Zašto ja? — bunio se najmlađi Harper.

— Zato što sam tako naumio.

Ostali se uputiše u kuću.

— Mi ćemo spavati na podu, Džoe — reče Klint. — Čarli može sa starim da igra poker.

— Kada dolazi poštanska kočija? — raspitivao se Džoe.

Stari se počea iza uha.

— Za četvrt sata.

— Šta? I to nam tek sada govoriš, čoveče?

Razbojnici odmah izvedoše svoje konje iz korala i smestiše ih u štalu, skloniše sve svoje stvari i sakriše se u kući.

Klint je zauzeo busiju kod vrata, koja su vodila u sporednu sobicu, a Džoe se sakrio iza ormana u pred-soblju.

Čarli se sakrio ispred zgrade. Pušku je držao na gotovs.

— Misli na to — upozorio je Džoe starca — da ako samo mrdneš od stanice, bićeš ubijen. Pozadi je jedan, a napred drugi naoružan momak. Ja sam ovde, a na drugom kraju onaj opasni dugonja. Ni reči koja bi nam se učinila sumnjivom. Ni jedan nepotreban pokret! Sve kao i obično! Inače nećeš dočekati sutrašnji dan, dedice!

Dedica je čvrsto odlučio da i dalje živi, pa se držao veoma mirno kada je prispela poštanska kočija. Doduše, kolena su mu klecala kada je suvozač prišao bunaru i pozvao ga da donese kofu. No uspeo je da savlada uzbuđenje i uzvratio.

— Hodi ovamo, Džef, uzmi sam. Iščašio sam nogu.

Džef je sam uzeo kofu. Pritom se približio Džoeovom skrovištu i time

doveo za trenutak svoj život u veliku opasnost.

Čovek s kočije reče:

— Jedan povodac se prekinuo, Bil. Moraćeš da mi daš nov.

Stari se trže. Sav pribor mu se nalazio pozadi, u šupi za alat.

— U redu — promucuo je. — Ostani tu. Doneću ti.

Rekavši to, istrčao je napolje.

Džef je gledao začuđeno za njim.

— Hej, pa on iznenada može da trči kao Apač, iako mu je noga uganuta!

Čuvar stanice je mrmljao, idući prema šupi:

— Moram da donesem novi povodac i zbog toga ću otvoriti vrata šupe.

Greg se zavukao u najmračniji ugao rupe. U obe ruke držao je koltove na gotovs.

Na vratima se pojavi stari.

Odmah za njim se pojavi senka. Bio je to Džef Kandeler, suvozač.

— Hej, Bil, ja sam mislio da si uganuo nogu. Nešto nije u redu, je li?

Stari je stajao kao okamenjen od straha.

— Sve je u redu. Evo uzmi ovaj povodac i gubi se!

Suvozač ode, odmahujući glavom.

Stari je morao za trenutak da se osloni na vrata šupe, jer su mu noge otkazale poslušnost.

Poštanska kočija je najzad otišla.

Razbojnici su napustili svoja skrovišta.

Samo je Greg još uvek stajao u dnu šupe sa uperenim oružjem.

— Bojiš se, mali? — čuo je iznenada glas vezanog čoveka.

Najmlađi Harper se trgao kao oštinut bičem.

— Kako? Vi možete da govorite!?
— Izbacio sam onu prljavu krpe-
tinu, dečko.

Greg nikako nije mogao da mak-
ne iz svog ugla, toliko ga je strah
paralisao.

— Ali, kada je onaj čovek bio ov-
de... zašto se niste ni pomakli?

— Zbog toga što bih rizikovao
da ti, tako nervozan kakav si, još
ubiješ nesrećnog čoveka — uzvрати
zarobljenik mirno.

Gregu je bilo potrebno nekoliko
sekundi da to shvati. Grom i pa-
kao! Kakve živce ima taj čovek i
kako razmišlja.

Da, to je doista veliki Vajat Erp!

— Dečko!

Greg procedi:

— Šta hoćete?

— Mogao bi mi učiniti uslugu.
Ležim ovde na dasci, iz koje viri
tačno pet eksera. Povuci me malo
dalje od zida.

— Ne! ne! To je neki trik! Ja vas
znam. Vi ste poznati po tome da
hiljadu trikova...

— Kukavice! — bio je zatvoreni-
kov odgovor.

Mladić poskoči, priđe čuvaru za-
kona i udari ga šakom po sred. lica.
Ovaj se samo prezrivo nasmeja.

— I to može samo kukavica da
učini, dečko.

— Ja za vas nisam dečko. Smeh
će vam prevesti, maršale. Kunem
vam se.

Vrata se otvoriše i na njima se
pojavi Džoe. Za trenutak je stajao
piljeći u mrak, a onda doviknuo:

— Greg!

— Da...

— Šta se dogodilo?

— Ništa...

— Čuo sam neki šum.

Greg promrsi:

— Sanjaš!

— Da li se pomerio?

— Nije.

Džoe klimnu glavom i zatvori
vrata za sobom. Greg je osluški-
vao korake, dok se nisu izgubili.
Onda zabaci glavu.

— Zašto ste i sada ćutali?

— Jer bi te taj momak u protiv-
nom veoma grubo išamarao — uz-
vрати čuvar zakona.

— Džoe? On mi je brat!

— Baš zato! Znaš ti isto tako dob-
ro, koliko i ja, da on ne trpi ku-
kavice.

— Mister Erp — negodovao je
mladić. — Vi ste naš zarobljenik.

— Zamisli, Greg, to sam već pri-
metio.

— Proći će vas volja za podsme-
hom. Kada vaši prijatelji budu pla-
tili, gotovo je sa vama!

Greg se ponovo povukao u ugao
šupe, jer je čuo korake u dvorištu.
Bio je to Klint, koji je obilazio oko-
linu i odveo konje iz štale u koral.

Prošlo je još pola sata.

Greg ustade i pomeri zatvoreni-
ka od zida.

— Hvala, dečko. Prilikom obra-
čunavanja ću te imati u vidu.

— Neće više biti obračunavanja,
Erp — uzvрати mladić kroz zube. —
Džoe i Klint su odlučili da umrete.
A ono što moja braća odluče, to vi-
še niko ne može da promeni.

Nešto pred jedanaest je u glav-
nu ulicu Dodž Sitiја uleteo jahač u
punom trku. Svetlosti iz mnogih
krčmi i kockarnica nisu ga nimalo
zanimale. Zaustavio se tačno ispred

maršalske kancelarije. Konj se ukopao u mestu, dižući oblak prašine.

Bilo je to tačno sedam minuta pre nego što su Greg i Džoe Harper ujahali u grad da počnu svoju veliku akciju.

Jahač skoči s konja u jednom skoku, preskoči stepenice i ulete u kancelariju.

Bila je osvetljena, ali prazna. U to se otvoriše vrata bočne prostorije. Na njima se pojavi šef maršalskih pomoćnika, krupni Bat Masterson.

— Bat! Gde je maršal?

— Nije ovde. Šta se dešava?

— Pljačkaši su na mojim pašnjacima. Upravo teraju moju stoku. Moja dva sina i ja nismo uspeali da ih zaustavimo.

— U redu, dolazim, Miler!

Masterson ponovo uđe u sporednu prostoriju i priđe postelji. Na njoj je spavao visok plećat čovek, koji je neverovatno ličio na Vajata Erpa.

— Morg!

Da to je bio Morgan Erp. Najmlađi maršalov brat, koji je došao u Dodž Siti. Kad god bi došao ovamo, pomagao je svom slavnom bratu.

— Moram na Milerov ranč, Morgane. Tilgham je dole na reci, gde su se neki momci pokrvili. Pots je kod kuće, jer je četrdeset osam sati dežurao u koralu i gutao prašinu, a Kid...

— U redu! — Morgan prođe prstima kroz kosu, ustade, obuče se i mahnu Mastersonu u znak pozdrava.

Uskoro zatim čuo se topot kopita.

Morgan, još uvek bunovan, pogleda na sat pa pode u dvorište da ugasi fenjer na štali, zatvori kapiju i skloni sedla koja je Bat Masterson u žurbi oborio.

Zatim je krenuo Bridž ulicom do Belove konjušnice.

Kada se vraćao natrag u kancelariju, dva brata Harper su već bila u gradu, već su obišli mesno groblje i sada su očekivali da naiđu Klint i Čarli.

Jedna žena banu u maršalsku kancelariju.

— Maršale, molim vas, moramo odmah kod mene! Dva pijana goniča su u našem dvorištu i prave rusvaj. Moj muž je poginuo u ratu, znate i sami, a dvoje dece mi je još u školi i... — Žena priđe bliže. — O bože! — stegla je šakom usta. — Mogla sam se zakleti da ste vi maršal...

— Ja sam njegov brat, Morgan.

— Da, da, tako je. Već sam vas vidala, mister Morgan...

Morg pode s njom i izvede dvojicu pijanih kauboja iz dvorišta. Kada se vraćao iz dvorišta udovice, Harperovi su upravo gurali ukradena kola iz dvorišta nekoliko kuća dalje.

Morgan Erp je bio mrtav umoran. Došao je u kasno popodne iz Santa Fe. Jahao je tri stotine milja, što je i za čoveka, kakav je on bio, predstavljalo izuzetan napor.

Legao je na Vajatovu postelju i uskoro naglo ustao. Protrljao je oči i izašao na trem. Vukući noge, uputio se do „Long brenč” saluna.

Sve što se posle toga dogodilo nikada ne bi moglo da se dogodi jednom odmornom Morganu Erpu.

Okolo dva sata je sa juga nailazio jedan jahač. Sedeo je na konju na kaubojski način. Prošao je „Bridž” ulicom i ispred kapije, koja je vodila u dvorište maršalske kancelarije, kliznuo iz sedla.

Fenjer pred štalom je bacao treptavu svetlost i osvetljivao jahačeve markantne crte.

Vajat Erp se vratio. Gonio je jednog čoveka koji je u Česnat ulici smrtno ranio udarcem ženu i opljačkao je. Ženu od šezdeset godina. No, starica je uspela da mu vidi lice i pre nego što je izdahnula opisala ga je maršalu.

Bio je to čovek manjeg rasta, rošavog lica i tamnih očiju. Iznad desne obrve imao je širok, crven ožiljak.

Vajat se odmah dogovorio sa svojim najmlađim pomoćnikom. Kidom i krenuo u poturu za razbojnikom.

Tragovi su vodili prema zapadu. No, izgubili su se već u Garden Sیتیju.

— Znači, mora da je prešao reku.

Na izlazu iz Garden Sیتیja Vajat Erp je naišao na dvojicu braće Harper, ne sluteći, naravno, kakvu ulogu će oni još igrati u najskorijoj budućnosti. Međutim, njegovo šesto čulo za otpadnike od zakona

se odmah javilo. Ali, dva momka nisu ništa učinila, bar ne da maršal zna i vidi, pa nije imao osnova da ih uhapsi. Osim toga, bio je za petama Džimu Baringu. Ime razbojnika saznao je dan ranije od jednog kovača.

— Da, maršale, i taj momak je bio ovde. Poznajem ga, zove se Džim Baring i vuče se ovde po okolini kao kojot.

Sledećeg dana ga je Vajat Erp našao sedamnaest milja južno od reke u krčmi u naselju Viskohu.

Baring je video maršala i odmah potegao kolt.

Time je počinio grubu grešku. Tada se sa prostreljenom rukom obreo u zatvoru šerifa iz Viskoha.

— Sutra ću poslati po njega — rekao je Vajat i odmah krenuo natrag u Dodž Siti.

Sada je uveo svoju sivu kobilu u štalu i pogledao riđana koji je stajao u prvom boksu. Kao i uvek kada se obreo sam u štali obuzela ga je tuga. Setio se svog divnog vranca koga mu je ubio vođa bande Ajk Klanton nedavno u Flaminzoru, blizu meksičke granice.

Napustio je štalu, pošao malo dvorištem i kroz sporedna vrata ušao u zgradu.

Pošto je nabacio šešir na čiviluk, zapalio je cigaretu i pošao da vidi brata, čijem se dolasku toliko radovao.

Hej, gde li se deo?

Morgan, kao ni Vajat, nije mario alkoholna pića, a nije bio oso-

ba koja se ne da odvojiti od kockarskog stola. Pored toga, morao je biti užasno umoran.

Maršal se vrteo po kancelariji i pregledao sporedne prostorije.

Ništa.

Na stolu je ležao opušak Mastersonove cigare.

Vajat ponovo skide sa čiviluka šešir i uputi se napolje kroz dvorišnu kapiju.

Obuzela ga je neka zla slutnja čim je ugledao praznu postelju. Slutnja koju je već dobro poznao i koja ga do tada nikad nije prevarila.

Nešto se dogodilo!

Gde je Morg?

Tražio ga je u glavnoj ulici, zavirivao u elegantnu kockarnicu „Dodž” hotela, gde je radila lepa Fransis Djuring, koja se veoma dopadala njegovom bratu.

Mlada žena pogleda prema vratima i pocrvene kao krv, čim je na njima ugledala posetioca.

Vajat Erp! Njena tajna slabost. Na celom Zapadu, nigde u svetu nije bilo čoveka koji bi mu mogao biti ravan!

Međutim, maršal nije imao oči za lepu Fransis. Njena prijateljica Džindžer Prisli ispričala joj je da se maršal više interesuje za Dženi Bru-men, ćerku velikog rančera na jugu grada. Osim toga, u gradu je u poslednje vreme počelo da se pre-pričava da mu je Neli Kešmen iz dalekog Tombstona zarobila srce.

Fransis Djuring skloni ruke s

čaša, koje je upravo htela da odloži u policu, obrisa ih žurno o kecelju i pode prema maršalu.

— Mister Erp! — posmatrala ga je svojim lepim, krupnim očima boje čilibara.

Maršal je gledao mimo nje i pogledom pretražio lokal.

— Morgan nije bio ovde?

Od razočaranja mlada žena poblede i obori glavu.

— Morgan? Ne. Nisam ga uopšte videla.

Kako se i mogla nadati da je on zbog nje došao ovamo! Pa, da, Morg je danas doputovao.

Vajat se izvini i nastavi dalje.

Tražio je još pola sata i za to vreme stalno pogledao prema svojoj kancelariji.

No, od Morgana ni traga ni glasa.

Nije se pojavio celu noć. Oko šest sati ujutro Vajat se umivao na bunaru, a onda gotovo sudario na vratima sa Batom Mastersonom.

— Helo, gazda!

— Helo, Bat!

— Morg još spava?

Vajat odmahnu glavom i skide plavi peškir sa ramena.

— Ne, on uopšte nije ovde. Mislio sam da vi možda znate gde je.

— Ja? Nije ovde? Prokletstvo! Noćas je Tab Miler došao po mene i odveo me. Nekoliko momaka mu je upravo htelo da otera stoku. Oterali smo ih uz dosta muke i ispaljenih metaka. Kada sam se vratio, ovde je sve bilo u mraku.

Morgan Erp se ni do podne nije pojavio u kancelariji. Vajat Erp je stajao namrgodena lica na tremu i posmatrao ulicu.

— Odmah sam znao da nešto nije u redu, čim sam ugledao praznu postelju. On je odveden.

— Odveden?! — promuca Masterson. — Nebesa! Ko bi imao razloga da ga odvede?

— Pojma nemam.

Sa suprotne strane ulice, od pravca „Dodž” hotela, nailazio je visok vitak čovek u elegantnom sivom odelu... Išao je gipkim koracima i u uglu usana držao cigaru.

Dok Holidej!

Vajat, koji se u međuvremenu vratio u kancelariju, otvori vrata.

Holidej okrete glavu.

Pošli su jedan prema drugom i sreli se na sredini ulice.

— Helo, maršale!

— Helo, Dok!

— Šta se desilo s Morganom?

Vajat nabra obrve.

— Otkud vam to pada na pamet?

— Jer ste ga tražili kod Frensis Djuring i jer ste provirivali u ostale salune, i jer vam je izraz lica prilično kiseo.

Vajat pogleda niz ulicu u pravcu istoka.

— Nestao je.

— Da ga neko nije možda zamenio s vama?

— To i ja pretpostavljam.

U to iz dvorišta, u koje su ljudi smeštali kola, dotrča sedokosi crnac.

— Maršale! Maršale! Dođite! Džozef nestati. U vazduh ispariti!

Obojica odmah pođoše. U dvorištu su zatekli uplakanu ženu.

— Maršale on je nestao. Nema ga! Već odavno mu se ovde kod kuće nije više dopadalo. Od kako mu je otac umro, posao mu je teško padao, a i bilo ga je preko glave! Imamo sedmoro dece u kući, Džooovu braću i sestre. Morao je da radi kao stoka da bi ih prehranio. Sada ga nema.

Vajat pogleda po dvorištu.

— Zar nigde ne može da bude? Mislim tu negde.

— U kući? Ne. Sve smo pretražili.

Dok Holidej se sagnuo i podigao nešto.

Jedno dugme. Pokazao ga je ženi. Bilo je to svetlo dugme, presvučeno kožom.

Žena poklopi usta rukama.

— Sa njegovog kaputa! Ja sam mu to dugme lično ušila. Kupila sam kaput od jednog putujućeg trgovca.

Holidej pogleda maršala. Vajat osmotri dugme pa pođe dvorištem.

Crnac je stajao na štalskim vratima. Kada mu je maršal prišao, izmakao se u stranu.

Holidej je ostao da stoji na sredini dvorišta.

— Imate li konja?

Crnac, koji mu se približio, odmahnu glavom.

— Ne... masa Dok. Ne konja ovde. Ovde samo kola. I opravit i kola. Točkove i gvožđe. Mnogo posao.

Holidej je otkrio tragove kopita pa je nastavio da ispituje.

— Dakle, ovde ne dolaze konji?

— Ne.

U to se otvoriše vrata na štali i na njima se pojavi maršal. Nosio je veliki uvezan prtljag na rukama. Čim ga je žena videla, kriknula je i uhvatila se za vrata da ne padne.

Vajat je našao mladića iza džakova, u ostavi za hranu.

Kada je bio oslobođen veza i grozne krpe iz usta, trljao je umrtrljene noge.

Dok su se žena, crnac i uplakana dečurlija skupljala oko mladića, kockar pokaza maršalu tragove kopita.

— Da, već sam ih primetio. Znam da ovde nema konja i to mi je palo u oči.

Mladić je ponavljao po ne zna se koji put:

— Znam samo da je iza mene morao biti neko ko me je udario čim sam prišao kapiji. To je sve.

Na stanici za zamenu konja sva-
nuo je nov dan.

Stari Bil je stajao kraj prozora, ne usuđujući se da makne s mesta.

Jedan od razbojnika je sedeo na tremu i motrio na put.

Greg Harper je sedeo u dnu šupe i posmatrao daske na kojima je ležao zarobljenik. Kroz zidove šupe je dopirala svetlost novog dana. Svi predmeti su se jasno mogli razaznati.

Zarobljenik je mirno ležao.

Greg mu je posmatrao blistavo

ernu kosu, preplanulo čelo, energičnu bradu, široka pleća i prašnjave čizme.

Bio je zadovoljan što ne može da mu vidi lice.

Bat koraka trže mladića iz razmišljanja.

Vrata su se otvorila uz škripu.

Krupna prilika jednookog lupeža ispuni otvor vrata.

— Hele, maršale! Nadam se da ste dobro spavali.

Greg se izvluče iz svog ugla s namerom da iziđe iz šupe.

Klint ga grubo odgurnu.

— Ti ostaješ ovde. Kod tako opasnog momka mora stalno da bude čuvar.

Na to se iza Klintovih leđa pojavi Džoeovo lice. Odmah je primetio da zarobljenik nema krp u ustima.

— Greg, jesi li poludeo? — vikao je. — Gde je krpa?

Mladiću je vrila krv u žilama.

— Nije je imao još juče kada je stari došao sa vozačem kočije.

— Šta to treba da znači — siktao je Klint i udario Grega tako snažno čizmom, da je mladić odleteo u drugi kraj šupe. — Znaš li ti, balavče, u kakvu si nas opasnost uvalio?

Tada se zarobljenik ogłasi po prvi put:

— Zbog čega ste svi tako nervozni, momci?

Klint naglo okrete glavu.

— Nervozni? — uzvratio je. — Pa slušajte vi! Morate ipak priznati da baš nije svakodnevna stvar oteti Vajata Erpa usred Dodž Siti-ja.

Morgan je sada znao pouzdano ono što je odavno pretpostavljao. Banditi su ga zamenili s bratom — Vajatom Erpom.

— Smem li pitati šta hoćete od mene?

Džoe se progura napred do dasaka. Na njegovom ružnom licu pojavila se satanska grimasa.

— Od vas? Ništa, maršale. Ali se nadamo da će vaši prijatelji žrtvovati dosta za vas. Onoliko koliko nam je potrebno.

Sada je Morgan shvatio. Razbojnici su verovali da su oteli Vajata Erpa i da će uspeti učenjivanjem da izvuku novac.

— Od koga mislite da ćete dobiti novac? — raspitivao se Morgan.

— Od grada! — umešao se Klint.

Greg je sada izašao iz ugla i stao kraj svoje braće.

Morgan se tajanstveno smešio.

— Grad neće dati ni centa za mene.

— To ćemo još videti. Osim toga, tu je i vaš bogati prijatelj Dok Holidej!

Uprkos položaju u kome se nalazio, Morgan je sa zadovoljstvom pomislio da je upravo Holidej osoba koja će sigurno pomrsiti razbojnicima račune.

Osim toga, uzdao se u brata, koji će sigurno uspeti da otkrije tragove i izvuče ga odavde.

Greg je netremice posmatrao za-robljenikovo lice.

— Ja sam uvek mislio da je Vajata Erp stariji.

„U pravu si“, pomislio je Morgan.

— Nije taj vuk star — promrsi Klint. — Na zapadu se govorilo o njemu još kada je meni bilo dvadeset. Prvi put sam čuo za njega kada je kod Elsforta likvidirao Bena Tompstonea. Od tada ima bar deset godina. A ovom momku je oko tri-deset.

Krupni jednooki Klint ispruži ruku i otrže Morganu zvezdu s grudi.

— Zvezda velikog Vajata Erpa.

Džoe mu munjevito istrže metalnu zvezdu iz ruke.

Klint se naglo okrete. Stegao je pesnice i iskezio se.

— Daj mi to ovamo!

Na to se u vratima pojavi Čarli.

— Dolazi neki jahač.

Tri razbojnika se naglo okretoše. Svi su potrčali u dvorište. Džoe se brzo pribrao.

— Greg, natrag u šupu! Klint, iza ugla kuće! Čarli na ugao.

On sam otrčao je u kuću kroz sporedni ulaz.

Sa juga je nailazio jahač i išao pravo prašnjavim drumom prema stanici za zamenu konja.

Bio je to stariji čovek mršavog lica i svetlih očiju. Nosio je kauboj-sku odeću, a na sedlu mu je bilo pričvršćeno laso.

Bio je to Džoni Toker, kauboj sa Helmersovog ranča, koji je povremeno navraćao ovamo da obiđe pašnjake koje je drum presecao.

Džoe je stajao na vratima sa revolverom u ruci.

— Ti već znaš — rekao je čuvaru stanice. — Jedna pogrešna reč i ode pravo u pakao!

U međuvremenu se kauboj približio stanici. Zaustavio je konja u nameri da sjaši.

Džoe Harper nasloni starcu cev revolvera na leđa.

— Gledaj da taj momak nastavi put!

Stari Bil istrča na trem.

— Nemoj da sjašiš, Džoni! Danas nemam vremena za priču, jer jer...

Kauboj nabra obrve i kliznu iz sedla.

— Hej, nešto izgleda nije u redu, Bil? — reče i pođe prema tremu.

Stari mu pođe u susret.

U tom trenutku iskoči iza ugla Čarli Harper. Njegov revolver se dva puta oglasi i smrtno pogođen kauboj pade, zarivši lice u prašinu.

Užasnut, stajao je stari čuvar stanice i piljio u ubijenog.

— Kreni! Ne stoj tu kao ukopan! — brecnu se ubica. — Sklanjaj ga odavde!

Dok su po podne na Helmersovom ranču očekivali kauboja Džona Tokera, on je već odavno ležao pola jarde u zemlji, između korala i štale kod stanice za zamenu konja.

Njegove ubice su natrpale preko njegovog groba sanduke kako niko ništa ne bi mogao da primeti.

Kad su odjeknuli pucnji, Greg je pritrčao vratima šupe.

Gotovo natčovečanskim naporima, pokušavao je Morgan da se uspravi.

— Šta se dogodilo?

Greg se okrete. Bleda lica pogledao je zatvorenika.

— Bio je to jedan kauboj.

— B-i-o?

Greg vrati oružje u opasač.

— Da — odgovorio je muklo. — Mislim da je otkrio nekog od moje braće.

Morgan naglo zgrči kolena i odbaci se sa dasaka, tako da je naleteo pravo na svog čuvara, a onda na zemlju.

Mladić ga je uplašeno gledao.

— Preseci mi veze — reče Morgan. — Napred! Obećavam ti da ti se ništa neće dogoditi.

Greg Harper je drhtao celim telom.

— Ništa mi se neće dogoditi? Sve ćete nas obesiti. Sve! Klint je ubio šerifa. U celoj Dakoti i Nebraski, a sigurno i drugim državama izlepljene su poternice.

— A ti? — Morgan je uporno posmatrao mladića. — Jesi li ti nekog ubio?

Greg žustro odmahnu glavom. Nešto ga je stezalo u grlu.

— Ne — rekao je uzbuđeno. — Ali ako ne budem sarađivao s njima, ubiće me. Čuli ste da su rekli da sam kukavica.

Napolju su se čuli glasovi ostalih. Zatim se čulo kako se ašov ukopava u zemlju.

— Svinje ga zakopavaju — procedio je Morgan kroz zube. — Ho-di ovarno, preseći mi veze, Greg!

— Ne mogu — gotovo jeknu mladić, stojeći uz vrata.

— Bedna kukavice.

— Nemate nikakvih šansi, maršale. Ako i iziđete iz ove šupe Klint će vas ustreliti, pre nego što učinite dva koraka.

— Preseći mi veze i daj mi tvoje oružje.

— Nemate nikakvih šansi protiv te trojice, mister Erp. Klint ni od čega ne preza. A ni Džoe, ni Čarli. Istina je da se bojim. Ja jesam kukavica.

— Brzo — siktao je Morgan. — Seci već jednom, momče! Ja ću već izaći s tvojom braćom na kraj.

Greg je grozničavo odmahivao glavom.

— Ne, vi hoćete da ih poubijate. To ne ide! Oni su moja braća.

Morgan, koji se nešto malo uspravo, uzdahnu rezignirano, pa leže nazad.

Tada je počeo pakleni trenutak. Nesrećni Greg Harper se suviše kasno odlučio. Izvukao je nož sagnuo se i počeo da seče veze na zarobljenikovim nogama.

Na to se ogromna senka pojavi kod vrata.

Morgan munjevito gurnu mladića u stranu da bi ga zaštitio od opasnosti. Međutim, Džoe Harper je već držao kolt u ruci i pucao.

Metak je pogodio Grega u leđa.

— Prokleti pas! — uzviknu Morgan. Skupi noge i naglo ih ispruži, pa pogodi kao kopito čoveka koji je pucao na svog rođenog brata.

Džoe se zanesse i izlete u dvorište. Revolver mu je pri tom ispao iz ruke. Morgan se otkotrlja napred, pokušavajući da ga se dokopa.

U to se u gužvu umešao Čarli, koji je upravo pristigao u poslednjem trenutku i sprečio Morgana da dokopa oružje.

Greg Harper je sedeo na podu kraj vrata skljkkan.

Čarlijev pogled se zaustavi na mladiću.

— 'Ti si ga ustrelio.

Džoe steže rukama mesto gde ga je pogodila Morganova čizma.

— Ovaj prokleti izdajnik je pokušao da oslobodi maršala.

Doveći su teško ranjenog mladića napred u kuću.

Stari Bil počeo da krši ruke, kad je ugledao blede ranjenikovo lice.

— Ubistvo, premlaćivanje — ječao je starac. — Sad se još i međusobno ubijaju.

— Zaveži! — odbrusi Džoe starom.

— Ali, ovaj mladić umire — uzviknu stari.

Na to Klint Harper zamahnu pešnicom i obori nesrećnog čuvara stanice za zamenu konja na tle.

Greg je ležao u maloj sobi na starčevoj postelji i staklastog pogleda piljio u tavanicu:

„Dakle, ovde ću umreti“, dobiovalo mu je u glavi. „Ustreljen od sopstvenog brata“.

Čarli, Klint i Džoe su stajali na tremu.

— Ta prokleta kukavica! — mrm-ljao je Džoe, stežući i dalje bolno mesto. — Za dlaku da od besa ubijem maršala.

Klint zabaci glavu.

— On je u pravu — procedio je kroz zube. — Mi jesmo nervozni, vraški nervozni.

Džoe se ljuljao na starčevoj stolici i rekao kao uzgred:

— Jedan treba da odjaši u grad.

Ostala dvojica ga iznenađeno pogledaše.

— Zašto sad to?

Džoe ustade i pođe u kuću.

— Jer hoću da im pošaljem naše pozdrave i tražim novac.

Mrak se spuštao.

U glavnoj ulici, koja kao da je preko celog dana spavala, sada je počeo život.

Sa istoka se jedan jahač približavao gradu.

Čarli Harper je dolazio sa porukom, koju je Džoe sročio za građane Dodž Sitija.

Razbojnik je činio tačno ono što mu je brat naložio.

Nešto pre maršalske kancelarije izvukao je cedulju i provukao je kroz vodu u pojilu za konje. Zatim se prikrao kancelariji, bacio kratak pogled u kancelariju i zalepio hartiju na okno.

Onda se naglo okrenuo, da bi pobegao, ali se ukočio kao okamenjen.

Nekoliko jardi ispred trema stajao je čovek od čijeg pogleda se razbojnik ukočio.

Bio je veoma visok, još viši od zatvorenika u stanici za zamenu konja, još plećatiji. Imao je lice oštarih crta, preplanulo i prodoran pogled. Bio je odeven kao i zarobljenik braće Harper.

Levo na grudima svetlucala je zvezda. Bio je to onaj isti čovek, koga su prethodne noći oteli iz Dodž Sitija.

Pa, ipak, nije bio on.

Čarli je to dobro osećao.

Razbojniku je bilo potrebno nekoliko sekundi pre nego što se povratio od straha. Onda se bacio u stranu i potegao oružje.

Ubica Čarli Harper je to učinio, iako je u ovom paklenom trenutku slutio ko je čovek pred njim.

Ma koliko da je brzo dejstvovao, bilo je to ništavno prema reakciji protivnika.

Vajat Erp je munjevito izmakao i odmah pucao. Ispalio je jedan jedini metak iz velikog bantlaja specijala:

Razbojnikov metak promašio ga je za svih sedam inča.

Međutim, maršalovo zrno okrznuo je banditovu slepoočnicu. Bio je to majstorski pogodak, koji je protivnika samo onesvestio, ali ne i ozbiljnije povredio.

Put Čarlija Harpera bio je završen. Uleteo je u čeljust vuku, od koga je toliko strahovao.

Samo nekoliko sekundi posle pucnja, na suprotnoj strani ulice na tremu pojavio se Dok Holidej. Odmah je ocenio situaciju i krenuo preko ulice.

Vajat oduze onesvešćenom oružje, pa priđe prozoru da pročita cedulju.

Dok Holidej, koji se nagnuo nad Čarlija, pogledao ga je, i prišao odmah zatim i sam prozoru.

„Građani Dodž Sitija!

Maršal Vajat Erp je u našoj vlasti. Za sumu od pet hiljada dolara pušćemo ga na slobodu. Neka jedan čovek sam donese prekosutra, u četvrtak, novac na brežuljak, koji je dole na dnu cedulje naznačen. Ako dođe potera, maršal će umreti. Mi se ne šalimo”.

— Bez potpisa — reče Holidej.

Bat Masterson, koji je takođe istrčao na ulicu, stade bez daha kraj svog šefa. Onda je ugledao onesvešćenog na zemlji.

— Dovedite doktora Leklerka, Bat.

Masterson klimnu glavom i ode žurno. Za nekoliko minuta se vratio, vodeći lekara.

Čarliju Harperu je stavljen zavoj, a onda je zatvoren u ćeliju. Odavno je već došao svesti i gledao zakravljenih očiju ispred sebe.

— Zar se mi ne poznajemo, čoveče?

Čarli je odlučio da ćuti.

Vajat je razmišljao. Ona dva čoveka, koje je juče ujutro video kod Garden Sitija, toliko su ličile na ovog ovde, da je bio uveren da su braća.

Odmah je pokušao da to i utvrdi.

— Kako su ti braća?

Čarli podiže glavu i odmah načini iznenađen izraz lica.

— Mora da sanjate, maršale.

— Nemoj se mnogo praviti važan, inače ćeš još u gorem stanju biti odveden na vešala.

— Kuda...?

— Gde je moj brat?

Čarli je već odavno shvatio užasnu zabludu što se tiče zarobljenika. Znao je da je čovek, koji leži vezan u šupi na stanici za zamenu konja, maršalov brat.

— Ne znam — lagao je — ovu cedulju sam poneo za deset dolara nagrade. Dobio sam je između Simarona i planina.

— Simaron se nalazi na zapadu, amigo, a planine su na severu. Ti si pak došao sa istoka.

— To ja svakako bolje znam, maršale — tvrdio je ubica drsko.

— Došao sam sa zapada,

Vajat otvori vrata ćelije. Visok i preteći stajao je pred banditom.

— Ako još jednom slažeš, šamaraću te dole dok ne budeš uveren da si došao s juga, jašući kamilu.

Razbojnik se uvuče u najudaljeniji ugao ćelije.

— Vraški grubo postupate s ljudima, Erp.

— Pitao sam te gde je moj brat.

Bat Masterson dođe u kancelariju i dade maršalu znak.

Ovaj zaključa vrata ćelije uz primedbu:

— Još ćemo razgovarati.

Zatim pođe hodnikom za Mastersonom.

— Bil hoće da jaši, ako nemate ništa protiv, gazda.

— Ol rajt, kada dolazi?

Masterson pogleda na sat.

— Služba mu počinje za deset minuta. Upravo idem od njega.

Bil Tilgham je bio čovek, koji je kasnije preuzeo posao svog sadašnjeg šefa. Posle Vajata Erpa bio je jedan od najvećih čuvara zakona na Zapadu. Došao je na posao tačno u minut.

— Bat mi je već objasnio stvar gazda — rekao je odmah i svetle oči su mu bljesnule. — To je nešto za mene. Neka me Bat pokriva.

— Da. Strahujem da ja ne bih smeo da krenem gore, a da Morga time ne dovedem u opasnost. Čim lupeži primete da su zarobili pogrešnu osobu, može da bude opasno. Kada bi me videli, odmah bi im sve bilo jasno. Bat je takođe poz-

nat. Na njega bi pucali bez oklevanja. Vi ste kod nas još novi i uglavnom vas ne poznaju.

— Rado ću odjahati, maršale — reče Bil i isprsi se. I on je kao i ostali pomoćnici bio tako oduševljen maršalom, da bi, ako treba, za njega odjahao i u sam pakao.

— Stvar bi trebalo ovako da se odvija. Vi ćete jahati pravo na brežuljak. I to krenite rano da negde pred podne stignete gore. Ja ću s Mastersonom jahati noću. Pots i Kid moraju ostati u gradu. Naravno, velika je šteta što nemamo više ljudi, ali šta se može.

— Ako nemate ništa protiv i ja bih pošao sa vama — čuo se glas iza njih.

Okrenuli su se i videli kockara kako stoji kraj poluotvorenih vrata.

Čovek iz Misurija se osmehnuo.

— Ol rajt, Dok.

Sada je maršal imao dovoljno ljudi. Kada je Holidej išao, kao da su petorica krenula.

— Kada se kreće? — upitao je samo Holidej.

— U tri.

— U redu. Nekoliko minuta pred tri biću s konjem pred kancelarijom. Do viđenja.

Vrata se zalupiše za njim.

Tilgham pogleda svog gazdu.

— Čudan neki čovek. Da li je namirisao da vam je potreban?

— Verovatno...

Na udaljenoj stanici za zamenu konja vladao je mračno raspoloženje.

Pozadi, u maloj sporednoj prostoriji, ležao je Greg Harper i trepeo užasne bolove.

Uprkos pretnjama ostale dvojice lupeža, stari čuvar stanice mu je previo ranu i doneo mu da pije.

Kada se stari vratio u veliku sobu, upitao je Klint grubo:

— Umire li?

Stari samo sleže ramenima.

Džoe je sedeo naslonjen napolju, na stub trema, i nervozno grebao noktom po drvetu.

Gde li je Čarli?

Već od rane zore dva brata Harper mučilo je ovo pitanje.

Čarli je trebalo da se već odavno vrati. Uzeo je najboljeg konja, da bi što pre mogao da odmagli iz grada.

-- Trebalo je da ja odem — mrm-ljao je Džoe sebi u bradu. Međutim, jahanje u grad nipošto nije bilo šetnja. Čarli je i sam znao da je opasnost velika, pa je ipak prihvatio da odnese poruku.

Za to je trebalo dosta hrabrosti i iskustva.

Džoe nije hteo da jaši. Iz straha? Ne, prosto nije hteo da ostavi Čarlija sa Klintom. Nije im verovao. Ni jednom.

Šta bi mogli da učine?

Džoe je držao za moguće da bi oni bili u stanju da dragoceni plen — zarobljenika stave na konja i odvedu nekuda gde bi sami mogli da obave „trgovinu” sa Dodž Siti-jem. Glavni deo posla već je obavljen, pa bi sada bilo odakle bi mogao da se izvuče novac od ucene.

Posao! Velika akcija!

Time je Džoe Harper bio opsednut. Inače bi verovatno sada bio mudriji i oprezniji. Već cela otmica bila je čista ludost. To što je uspe-la, mogao je da zahvali samo spletu srećnih okolnosti.

Harperovima nikada ne bi uspe-lo da Vajata odvuku na taj način i da ga nadmudre. Međutim, Morgan je bio mrtav umoran i budnost mu je bila svedena na najmanju meru. Osim toga, šumovi i kretanje u Dodž Siti-u nisu mu bili baš poznati, kao njegovom bratu Vajatu. Muvanje razbojnika tamo-amo, kotrljanje kola ulicama, uopšte činjenica da se zaprega kreće tamnom stranom ulice, maršalu bi odmah bila sumnjiva.

Da su Harperovi doista i oteli maršala, cela stvar bi do sada bila odavno likvidirana.

Vajat Erp bi se tukao, preduzeo nešto i svakako razbojnike koji prežive borbu, dovukao u zatvor.

Međutim, Džoe Harper je naišao u trenutku kada u kancelariji nije bilo nikog izuzev gosta, čoveka iscrpljenog i umornog od dugog puta.

Sada su čekali Čarlija.

Džoe je i sada podozrevao da je Čarli uhvatio maglu. Cela stvar mu je postala suviše vruća. Možda ga je i ono sa Gregom teško pogodilo.

Džoe je bio uveren da je sve dobro izračunao.

Nije mu palo na pamet da je Vajat Erp savladao prevejanog Čar-

lija i strpao ga iza brave. Tim pre što je bio uveren da je maršal u šupi stanice čvrsto vezan konopcima.

Klint izađe na trem i stavi u zube cigaretu koju je sam uvio od otpadaka duvana. Onda je obišao kuću, bacio pogled na šupu, pa se vratio na trem.

Kao vukovi režala su dva brata Harper jedan na drugog.

Ko zna šta bi se još dogodilo da nije naišao Rik Koster.

Bilo je rano popodne.

Dva brata Harper stajala su na tremu i piljila na drum u pravcu jugozapada. To su činili još od kako je dan svanuo.

Zbog toga su odmah primetili četvoricu jahača, koji su se približavali stanici za zamenu konja. Međutim, i jahači su njih videli.

Džoe je prvi čuo topot kopita. Uplašeno se okrenuo.

— Hej!

Klint reče:

— Hajdemo odavde!

— Prekasno! — zaključí Džoe.

Sve više se pokazivalo da je Džoe Harper najtvrdi momak među njima. Tvrdí čak i od Klinta.

— Ludost je da ostanemo ovde!

— mrmljao je Klintu. — Njih je četvorica.

— Ne pomaže ništa, čoveče. Odavno su nas primetili.

Četiri jahača su već stigla sasvim blizu. Kada su zaustavili konje ispred stanice, uskovitlao se veliki oblak prašine.

Prvi je jahao riđana. Bio je to čovek malog rasta, šiljatog nosa i očiju koje su bile neprijatno blizu usadene.

Bio je odeven kao kauboj.

I trojica ostalih jahača, koja su išla za njim nosila su istu odeću.

Bandit — Džoe Harper je odmah primetio.

I lice Klinta Harpera se izmenilo. Posmatrao je vođu razrogačenih očiju, a onda je rekao na Džoeovo iznenađenje:

— Neka me đavo odnese, ako ovo nije Rik Koster!

Mali čovek se, osmehujući, spusti iz sedla.

— Grom i pakao, Klint Harper! Čoveče, što se muvaš ovuda po Kanzasu?

Stajali su jedan prema drugom, ne rukujući se.

— Zar ga poznaješ? — procedi Džoe podozrivo.

— Da, iz Vikfilda!

To je Džoeu bilo dovoljno. Pre nekoliko godina je Klinta nešto spopalo i dugo nije dolazio kući. Skitao je kroz Vajoming, a onda je u Basteru uhapšen zbog krađe stoke i osuđen na šest meseci robije u kamenolomima Vikfilda.

Dakle tamo je Klint upoznao tog momka sa licem ptice grabljivice.

To je za Džoea bilo dovoljno.

Rik dade znak svojim ljudima.

— Sjašite, ovo su moji prijatelji.

Izgovorivši reč prijatelj, ispiti-
vački je posmatrao Džoea.

— Tvoj brat?

Klint potvrdi.

Kosterova banda se smestila na
trem.

Klint munu svog brata.

— Za pola sata stiže poštanska
kočija.

Džoe klimnu glavom. Onda se
obratila Kosteru.

— Sada moramo da se izgubimo
odavde.

-- Zbog čega?

— Jer nam ne odgovara da nas
neko vidi ovde.

Koster klimnu glavom. Ni on nije
baš oduševljen da se ovde izlaže
pogledima, pa naredi svojim ljudi-
ma da sklone konje u štalu.

— Ostanite i vi tamo sve dok ko-
čija ne ode.

On sam obiđe kuće i pođe prema
šupama. Klint i Džoe su ga pratili
kao senke.

Čovek s licem ptice grabljivice
pogleda Klinta ispod oka.

— Šta je po sredi?

-- Kuda si se uputio?

— Hoću tamo da se sakrijem.

— Ne idi tamo.

— Zbog čega?

— Naša stvar.

Koster pogleda prema štali i na-
smeši se izveštačeno.

— Da niste tamo nešto sakrili,
momci?

Džoe izmenja krišom poglede s
Klintom i odgovori.

— U redu, možeš da znaš. Tamo
leži naš zarobljenik.

— Zarobljenik?

— Da.

— Pa šta? Šta se to mene tiče?
Hoću da ostanem tamo dok poštans-
ka kočija ne prođe.

— Ali on nije običan, mislim, za-
robljenik.

— Aha, da nije možda žena?

Oba brata Harper odmahnuše gla-
vama.

— Znači, džak para.

— Ni to.

— Pustite da vidim.

Koster je hteo dalje. Međutim,
Džoe ga dokopa za mišicu.

— To je jedan šerif — rekao je
tiho.

Lice Rika Kostera postalo je još
šiljatije.

— Šerif! Jeste li poludeli?

— Ne, potreban nam je novac.

— Ali, valjda ne uobražavate da
možete da dobijete novac od šerifa?
Oni su puka sirotinja.

— Može biti, ali možda ipak ima
ljudi koji bi za šerifa dali novac.

Koster se grohotom nasmejao.

— Vi ste zaista umobolni.

Zelene oči vođe bande pretvori-
še se u uzane proreze.

— Zini konačno, Harper.

— Rekao sam već da je to poz-
nat čovek.

— A ja sam već rekao da treba
da otvoriš usta.

Klintova ruka kliznu prema kol-
tu.

— Slušaj, Koster, da ne bude nesporazuma. Ja sam ustrelio šerifa iz Klarensa, a moja tri brata su uklonila s puta nekoliko momaka pre nego što smo ovamo dospeli. Ni ti ne bi bio tvrd orah...

Koster pogleda ispod oka prema štalama.

Džoeu to nije promaklo.

— Pre nego što bi tvoji momci stigli ovamo, ležao bi u prašini.

— Uprkos tome — reče razbojnik — voleo bih da znam koga ste to šćepali.

Džoe odgovori tiho i razvučeno:

— Vajata Erpa.

Koster uzmače kao da ga je kobara ujela. Zastao je za trenutak, a onda rekao:

— Vajat Erp? Baš ste mangu-pi! No to kod mene ne prolazi. — Pohitao je prema šupi i naglo otvorio vrata.

Razrogačenih očiju posmatrao je čoveka na podu.

— Grom i pakao!

Naglo se okrenuo i s treskom zalupio vrata šupe.

— Jesi li ga već viđao? — upitao je Džoe.

— Da, dva puta u prolazu — uzvрати bandit — i bio sam srećan što on mene nije primetio.

Džoe Harper, „najmudriji” od braće, razmišljao je munjevito i zaključio da se u ovom trenutku ne mogu otresti ove četvorice. U svakom slučaju, bolje je da su uz njih nego protiv njih. Šta će posle bi-

ti, videće se. Što se tiče onog „posle” Džoe Harper je bio sasvim siguran da se Kosterova banda neće dočepati ni jednog jedinog centa od ucene.

Kosterovi momci su razrogačili oči kada su čuli o čemu se radi. Ni jedan od trojice nije bio ni malo radoznao da ode u šupu i pogleda maršala. Svi su imali osećaj da se u šupi nalazi opasan grizli medved od koga su godinama strahovali.

Brzo su se sporazumeli o svemu. U prvom redu kako će da podele novac od ucene.

Klint Harper je besno streljao pogledom brata što tako velikodušno deli novac koji još nisu ni dobili. Džoe Harper ga je obećavao laka srca, misleći na ono „posle”.

Napustili su stanicu za zamenu konja gotovo u isto vreme kada i tri čoveka Dodž Siti.

Rik Koster je ostavio jednog od svojih ljudi da čuvaju starca i ranjenika.

Džoe je jahao napred sa Rikom, za njima je išao Klint a onda dyojica Kosterovih momaka: Džoni Klej i Kas Brasat.

Na severnoj strani brežuljka su se podelili, obrazujući polukrug. Koster je bio za to da se drže na razumnom rastojanju koje ni najbrži konji ne mogu lako prevaliti. U osvit zore su već bili u žbunju na svojim mestima, udaljeni jedan od drugoga po nekoliko stotina jardi. I konji su bili skriveni. Ko je nailazio s juga nije mogao ni najpreciznijim dogledom da ih primeti.

Sati su prolazili.

Konačno, negde pred dvanaest, kada je sunce već bilo u zenitu, Džoe Harper je primetio jednog jahača kako grabi prema brežuljku.

I ostali su ga primetili.

Bil Tilgham je jahao pravo prema vrhu i pogledom tražio mesto gde će nešto da ostavi što treba i pričvrstiti.

Kada je to obavio, odjahao je natrag.

Banditi su pričekali neko vreme. Čak nekoliko sati. Koster ih je upozorio.

— Ako je Dok Holidej u gradu, onda budite uvereni da će i on krenuti.

Sačekali su da padne mrak. Klint potera konja uz obronak i nađe tamno cedulju pod kamenom.

„Ne možemo tako brzo da sakupimo novac. Noćas će ponovo doći glasnik. Učinićemo sve...”

Džoe Harper je čitao cedulju, osvetljavajući je šibicom.

— Ići će ipak... — rekao je najzad, posle prvog razočaranja.

Rik Koster je u toku povratka do stanice za zamenu konja bio prilično ćutljiv.

Klint je promrsio kroz zube:

— Izgleda ti si odmah hteo da vidiš hiljadarke, Rik?

— Ne, ali mi se nešto ne dopada.

— Šta je to nešto?

— Ne mogu da se oslobodim pomisli na prokletog kockara — uzvraća Koster. — Ako je on u Dodžu — onda će sigurno kola krenuti niz stranu.

— Zbog čega?

— Jer je taj pas lukav kao Indijanac. Njega nije baš lako nadmudriti. Mislim da bi trebalo da još pretresemo naš plan, ukoliko ne mislimo da omastimo konopac.

Ono što je Kosteru posebno bilo sumnjivo, to je držanje stanovnika Dodž Sitija. Nisu se odazvali. — Hoće da dobiju u vremenu — objašnjavao je Koster svoju sumnju. — Nešto bez sumnje smeraju.

— Šta bi mogli? — upita Džoe, koji je još uvek bio zanesen svojim velikim poduhvatom. Činjenica da je veliki maršal u njegovim rukama držala ga je kao groznica.

— Moramo to veštije sprovesti — insistirao je Koster.

Klint je bio saglasan.

Džoea ništa nije moglo pokolebati.

— Stvar se dobro razvija, Koster. Osloni se na mene. Ali se ipak možemo posavetovati. Možda ima i bolji način.

Bolji način, a Čarli se nije vratio! Svaki istic razuman čovek bi mislio drugačije.

Harperovi su bili zaslepljeni, a Rik Koster je, uprkos svojoj sumnji i strahu od Holideja, mislio na novac, koga se može dokopati.

Međutim, ni najveća opreznost nije koristila banditima, jer se na protivničkoj strani nije nalazio samo pakleni kockar, nego i Vajat Erp, što nisu ni slutili.

Da su to znali, sva bi njihova samouverenost iščezla kao rukom odnešena.

No, još su se osećali jakim. U šupi je ležao dragoceni zarobljenik, kome je čuvar stanice za zamenu konja smeo da da samo nekoliko zalogaja hrane i veoma malo vode, a njih je bilo šestorica. To nipošto nije bilo za zanemarivanje.

Klint je razmišljao o svemu dok su se vraćali u stanicu. I njih je bilo do nedavno pet. Svi su se zvali Harper. Sada ih je samo dvojica, a ostala četvorica su stranci.

Greg, njega su već otpisali, iako je još bio živ.

No Klint je bio ograničen i površan momak, pa ga ozbiljne misli nisu preterano dugo mučile. Duže su ga držale misli o velikom novcu. O njemu su drugi govorili.

Sve bi se brže i daleko jednostavnije završilo da su mogli i da sanjaju ko im je protivnik. Zbog toga su prošli najgore što su mogli.

Bila je već duboka noć kada su u daljini ugledali svetlost koja je dopirala iz stanice za zamenu konja.

Džoe i Rik su jahali napred.

Klint, kome nije išlo u račun da ga Džoe i Rik gurnu u drugi plan, jahao je odmah iza njih. Da nije bilo novaca koji su svi očekivali, svađa bi odavno izbila.

Podmukli Kos Brasat jahao je na začelju sa revolverašem Džonom Klejom.

Vajat Erp je još od rane zore bio pritajen u žbunju na južnom delu brežuljka i sa svojim prvim pomoćnikom Batom Mastersonom mogao je da se dogovara samo prstima.

Tilghama je poslao tačno u dogovoreno vreme.

Kada se vratio, obavestio je svog gazdu, a ovaj ih poslao obojicu natrag u Dodž Siti.

Masterson došapnu Vajatu.

— Zar ne bi bilo bolje da ja ostanem?

— Ne, Bat. Ukoliko su to neki prevejani lupeži, onda su nas namamili ovde u preriju da bi u međuvremenu vršljali po Dodž Sitiju. Jašite samo natrag.

Masterson klimnu glavom. Uvideo je da je maršal u pravu.

Vajat je ostao sve do sumraka u svom skrovištu, a onda je u širokom luku krenuo prema severozapadu, zaobišavši brežuljak.

Bilo je potpuno isključeno, ili čista slučajnost, da se u ovom mraku dva jahača sretnu, ukoliko su pošli sa dvanaest milja rastojanja.

Ali dva prijatelja nisu prvi put bila u ovakvoj situaciji. Jednom su se Vajat Erp i Dok Holidej čak dogovorili da se nađu u planini Volata u sred noći — zimi. Sastali su se na ugovorenom mestu. Tako isto se nisu mimoišli ni u peščanoj pustinji Teksasa, iako je jedan jašio sa juga, a drugi iz Oklahome. Trebalo je da se nađu kod Slanih jezera. Vajat Erp je čekao samo nekoliko sati svog prijatelja.

U ovoj noći je bilo teže, jer se brežuljak nalazio u sredini a banda se verovatno muvala naokolo.

Kockar je jahao u tako oštrom tempu, da se već u podne obreo šest milja severno od brežuljka.

Pošto je teren bio još pregledniji nego što je pretpostavljao, nastavio je prema jugu i stalno osmatrao dvogledom horizont.

Sve je ukazivalo da će u toku noći pasti kiša.

Oštro i uz zvižduk vetar je nanosio prve krupne kapi. Nebom su se valjali olovni, teški oblaci.

Tu i tamo se između oblaka probijala bleđa mesečeva svetlost i obasjavala avetinjski preriju utočnu u noć.

Čovek iz Misurija je jahao tačno u polukrug i kada mu se učinilo da je dovoljno jahao, zaustavio je konja, sjahao i osluškivao.

Zavijanje vetra mu je zadavalo brige i otežavalo slušanje. Iznenada je začuo kliktanje tetreba.

— Holidej! — otelo se maršalu. Osluškivao je još napregnutije, a onda se vinuo u sedlo i uputio u pravcu iz koga je kliktanje dolazilo. Kada je prešao nekoliko stotina jardi ponovo je zaustavio konja i sam počeo da podražava tetreba.

Sada je kliktanje dolazilo iz neposredne blizine.

Vajat sjaha.

— Dok!

— Maršale!

Preko, iza jednog žbuna, pojavio se Holidejev konj.

Vajat pođe prijatelju u susret.

— Jeste li šta primetili? — upita Holidej.

Maršal odmahnu glavom.

— Na žalost, ne. Lupeži su verovatno prepredeniji nego što sam mislio.

Holidej zapali cigaru. Vajat se čudio što on to tako bezbrižno čini, a onda se u maršalu pojavi tračak nade.

— Ili grešim, Dok? Možda i nisu tako prevejani?

— Pa to ne bih mogao da tvrdim. Naša „opsada“ je bila prilično retka, maršale. Lupeži su došli sa severoistoka. Tačno između nas i brežuljka.

— Zar ste ih videli?

— Da, iako iz velike daljine.

— Koliko ih je?

— Izbrojao sam pet jahača.

— Pet? Jeste li još nešto mogli da primetite?

Holidej se tiho nasmeja.

— Lupeži su sačekali da padne mrak. U tom pogledu su bili dovoljno pametni kao i mi. Ali ne suviše prevejani.

Maršal iz Dodž Sitija je bio čuljiv čovek. Mogao je da čeka, iako je veoma strahovao za brata.

Holidej potera svog konja. Vajat je bio uz njega.

Kockar je izgleda znao pravac u kome je banda otišla.

— Krenuli su prema žutim proplancima!

— Tada su morali drumom. Putem kojim ide poštanska kočija, Dok?!

— Zar vam ništa nije palo na pamet?

— Mislite da se banda ušančila kod Bila, u stanici za zamenu konja?

— U to sam gotovo siguran, maršale, jer su išli pravo prema dru-
mu. Mogli bismo da sačekamo jutro
i sledimo tragove. Ali se bojim da
će se dotle trava potpuno ispraviti,
a drugo, mogu nas videti i izdale-
ka pozdraviti usijanim olovom.

— Tako je! — potvrdi maršal.

Nastavili su put ćutke. Do stani-
ce je trebalo prevaliti još dosta mi-
lja.

Kada su najzad, u daljini, na hori-
zontu ugledali svetlo iz stanice, za-
ustavili su konje.

— Da se odvojimo?

Holidej se složi.

— Svakako. To je najbolje.

— U redu. Vi levo, a ja ću des-
no.

Nisu izmenili više ni reč. Nisu
imali šta više da se dogovaraju. Od-
jahali su u noć, svaki prilazeći sta-
nici u širem luku.

Ovog puta su cilj jasno videli.
Lampa u stanici je gorela.

Vajat Erp je jahao sve do uda-
ljenosti od dve stotine jardi, a onda
je zaustavio konja. Životinja je bila
naviknuta da jaši noću. Mogao je
bez brige da je ostavi tu.

Pognut, približavao se koralu i
zgradi.

Bilo je skoro ponoć. Vajat-se ta-
ko došunjao na šezdeset jardi, a on-
da se brzo sklonio iz kruga do ko-
ga je dopirala svetlost i ušao u dvo-

rište. Još iz daleka je primetio da
u koralu ima samo dva konja.

Da li su razbojnici sakrili osta-
le životinje? Možda su u maloj šta-
li?

To nije bilo nemoguće. Najzad,
stari Bil je morao imati konja, a i
u stanici su sigurno ostavili straža-
ra, svog čoveka.

Štala je bila tako mrala, da je u
nju jedva moglo da stane četiri ko-
nja.

O svemu tome je Vajat razmiš-
ljao.

Možda su čak postavili straže oko
stanice? Od Indijanaca je Vajat
Erp veoma mnogo naučio. No, ovo
sigurno nisu bili Indijanci. Bili su
to beli razbojnici, surovi kao i crve-
nokošci, ali ne toliko prepredeni.

Ipak, trebalo je dejstvovati kraj-
nje oprezno. Maršal je neprimećeno
ušao u dvorište i zagledao se u os-
vetljen prozor. Krila su bila samo
privučena.

Na vrhovima prstiju i delimično
puzeći privukao se kući i ostao pri-
ljubljen uz tle ispod prozora i os-
luškivao.

Iz sobe je dopiralo teško, hripavo
disanje nekog čoveka, praćeno
jećanjem.

Maršala kao da je neko ubo usi-
janom iglom u srce.

Tamo unutra leži Morg — teško
ranjen.

Jećanje je postalo još jače i kida-
lo Vajatu nerve.

Da je samo sumnjao da mu se brat nalazi u štali, sve bi se drugačije odigralo.

No, ovako nije imao vremena za gubljenje. Ječanje je bivalo sve teže. Ranjenik je teško disao, kao riba na suvu.

Rik Koster se pobrinuo da Klint Harper stavi zarobljeniku ponovo krpu u usta.

Morganov četvoročasovni napor da preseče veze o jedan oštar kamen, propao je. Jednooki je to primetio i vezao ga ponovo još jače i čvršće.

Vajat lako i nečujno otvori malo levo krilo prozora. Sada je čuo glasove s fronta kuće iz velike sobe.

Držeći glavu ispod prozora prošaputao je prigušeno.

— Morg?

Ništa osim ječanja i krkljanja. U jednom skoku preskočio je prozor i našao se u sobici.

Teško ranjeni mladić se uspravi na svom ležaju i kriknu.

— U pomoć, u pom...

U drugoj prostoriji zamukoše glasovi.

Vrata su se naglo otvorila. Na njima se ukaza krupna Klintova prilika, osvetljena petrolejkom.

— Zaveži! — brecnuo se.

— U pomoć!

Vajat je stajao pritajen u uglu, iza ormara. Uz krajnje napore uspeo je da tu ugura svoja široka pleća kako ga čovek na vratima ne bi primetio.

— On... je... ovde! — vikao je isprekidanim glasom ranjenik.

Vajat Erp je sada znao, zahvaljujući svetlosti, koja je prodrila pored Klinta i pala na bolesnikovo lice, da to nije bio njegov brat.

Bio je to mladić koga je sa još jednim video kod Garden Sitija između drumova i reke.

— Klint... U pomoć! On je ovde!

— Treba da zavežeš! — povika Klint Harper na nesrećnika.

— On... je ovde... u... sobi! Klint ti... mora... da... mi pomogneš! On stoji... ovde.... Ja... neću... ne mogu da pogledam... tamo. Ah... on stoji... u ćošku... Klint... u uglu!

Maršal je već držao svoj veliki bantlajn na gotovs u levici i ulkočen iščekivao.

Rik Kosterov glas začu se iz druge sobe.

— To je groznica. Došao mu je kraj.

— I ti da zavežeš!

Bio je to Džon Klej.

Revolveraš doviknu:

— Hoćemo li sada nastaviti partiju ili ne?

Klint se okrete.

Na to se nesrećni Greg gotovo uspravi u postelji. Hteo je da krene za bratom.

— Klint!

Ubica šerifa se okrete.

Vajat koji je jednim okom posmatrao iza ormara opazio je da se razbojnik maša za oružje.

Greg je bio na kolenima. Noge nisu mogle da ga izdrže.

— On je... u uglu... tamo stoji i hoće... da me odvede... tebe... ostale!

Na to bezočni Klint podiže kolt.

Čovek iz Misurija nije više smeo da gubi vreme. U jednom skoku napustio je svoje skrovište.

Uspravljen i raskoračen stajao je tu sa revolverom u ruci.

Klint Harper nije bio u stanju da se pomeri od straha.

Iza njega sada svi momci poskočiše na noge. Čuli su oštro škljocanje revolvera. Od pozadi su mogli da vide da Klint drži revolver u ruci. Rik Koster se baci napred i odgurnu Klinta u stranu.

Džoni Klej poskoči. Odmah je pucao. Bio je to možda već uvežbani trik ove dvojice, ali im nije uspeo.

Klejov metak prozvižde kraj samog Vajatovog obraza. Osetio je strujanje vazduha.

Metak koji je ispaljen iz bantlajn specijala odbacio je Kleja u nazad, tako da je proleteo kroz celu prostoriju, srušio stolicu i našao se na podu.

Uz divlji poklič tu se stvorio i Brasat.

U to se raspršte prozorsko okno.

— Ovde sam! — čulo se ispod prozora.

Bio je to glas Doka Holideja.

Brasat se okrete. Pucao je istovremeno kad i Džoe Harper,

Međutim, štektanje kockarevih revolvera bilo je brže i ispunilo sobicu oblakom barutnog dima, koji je štipao za oči i gušio.

Vajat polete na vrata.

Klint ih zalupi udarcem noge.

— Dok! — povika maršal.

Sve oči se sada upraviše prema prozoru, prema kome su sada stajali nezaklonjeni. Trik je upalio.

Vajat je uspeo da otvori vrata. Jedan od bandita je uspeo da proleti kraj njega i dokopa se dvorišta.

Dva prijatelja, Vajat i Dok, pucali su za njim.

Međutim, Džoe Harper je umaćkao.

Klint Harper, Rik Koster, Kas Brasat čučali su iza prevrnutog stola u zaklonu. Kraj razbijenog prozora.

— Dok Holidej! — procedi Koster oznojena lica. — Znao sam to!

Džek Ohajo, četvrti od Kosterovih ljudi, zaklonio se iza peći.

Kraj maršalovih nogu ležao je ranjenik. Ječao je i s mukom hvatao vazduh, tako da se maršalu uprkos teške situacije u kojoj se nalazio, kidalo srce.

Sagnuo se brzo, dokopao momka i hteo da ga spusti na postelju.

To je Džek Ohajo, koji je bio najbliži vratima zaklonjen, od metaka Doka Holideja, hteo da iskoristi. Poskočio je i ispalio metak na maršala. Zrno je okrnulo Vajatovu mišicu. Metak koji je maršal ispa-

lio na napadača skinuo mu je šešir s glave i ostavio za sobom krvav trag kroz kosu.

— Pakao! — urlao je razbojnik. — Taj pas je opasan i oštar.

— Samo mirno! Džoe je napolju. On će već sve urediti — došapnu Klint.

Lupež Rik Koster je sada pokazao da je zločinac velikog formata.

Uzviknuo je koliko ga je grlo nosilo.

— Dok, mi znamo da si ovde! I to s jednim od braća Erp.

— Sa Vajatom Erpom, momci! — uzvratila kockar oštro. — Ulovili ste pogrešnu pticu.

„Morg!” prolete maršalu kroz glavu.

Gde li je Morg?

Jedan od razbojnika, Džoe, je umakao. Ako se ustremi na Morga iz osвете?

— Slušaj dobro, dečko — šapnuo je ranjeniku, koji je ležao kod njegovih nogu. — Ja sam Vajat Erp. Ti to znaš, uostalom. Daću ti šansu, ukoliko mi kažeš gde je Morg sakriven.

Mladić se nije pomakao.

— U redu, tada ćeš visiti s njima.

Kao uboden, mladić se zgrči.

— Ne! — vikao je. — Neću da visim! Čarli me je ustrelio jer sam hteo maršalu da presečem veze. Njemu mislim.

— Slušajte kako taj balavi lupež laže!

— Govori istinu — uzviknu Vajat. — Lupež kao ti, koji je pre nekoliko minuta hteo svog rođenog brata da pošalje u pakao, ne može da očekuje ništa osim konopca.

Tišina.

Tada se oglasi Klint.

— Hvala, maršale. Ali pre toga ćemo mi vas likvidirati. Džoe će to već uspeti da izvede!

— Ti ćeš dospeti u zatvor u Dodž Sitiju, Klint, kao i tvoj vrli brat, koji te tamo već čeka. A onda ćete svi zajedno na vešala.

Ponovo je za trenutak zavladao tajac, sve dok jednooki lupež nije uzviknuo.

— Šta to trabunjaš zvezdonošče? Pre toga ćeš biti likvidiran kao i tvoj brat.

Gnev ovlada maršalom.

— Dok, počnimo!

— Ol rajt, maršale!

Štekćući bljuvala su oba kockareva revolvera vatru.

Vajat pohita napred.

Pokriven Dokovom vatrom, maršal se ustremi na Džeka Ohaja, povuče ga na pod i dovuče ga u drugi ugao do prozora.

— Dok! Pazite, Džoe! — vikao je jer se upravo odbegli razbojnik spremao da napadne kockara.

Čulo se kako Dok puni revolvere, a onda ponovo odjeknu paljba!

Tišina.

Koster povika.

— Napred! Džoe završi igru!

On, Klint i Kas Brasat poskočiše istovremeno.

Maršal pogodi svom žestinom Džeka Ohaja pesnicom za vrat i baci ga na trojicu koji su se upravo ustremili.

Napolju su treštali pucnji. Vajat Erp se sam nosio sa četvoricom bandita, jer je i Džek Ohajo opet stao na noge.

Da, u tom paklenom minutu se dogodilo!

Kao pod udarcem groma razbi se prozor u paramparče i komadići stakla i drveta uleteše u sobu, a sa njima i krupna ljudska prilika.

Vajat ga je odmah prepoznao. Znao bi ko je i da ga nije video.

Luk Šort!

Sa svojim poznatim trikom, skokom kroz otvoren prozor, našao se u sred sobe, među banditima.

— Helo, momci! Ujka Luk je ovde! — odjeknuo je Teksašaninov glas. Istog trenutka je pogodio pesnicom Kasa Brasata i oborio ga s nogu.

Džek Ohajo, koji se jedva oporavio od prvog straha, pao je pogođen levim aperkatom.

U istom trenutku se Vajat ustremi na ostalu dvojicu uz glasan poklič.

Klint Harper je zamahnuo iz suviše velike daljine. Zbog toga ga je maršalova pesnica, posle promašaja, pogodila u grudi. Ubica šerifa bio je na kolenima.

U okretu, neočekivano, Vajat je pogodio Roka Kostera po sred lica.

Metak ispaljen kroz prozor razbio je lampu.

— Hej, Dok je na potezu! — urlao je Teksašanin. — Primetio je da je ovde već rastrebljeno!

U sobi je zavladao mrak. To je sprečilo Džoea, koji je bio napolju, da vidi šta se dešava u sobi i uzme nekog na nišan.

Vajat napusti odmah veliku sobu i ustremi se prema prozoru koji je gledao u dvorište.

Prozor je bio zatvoren. Maršal ga ponovo otvori. Onda je iskočio napolje i potrčao.

Opreznost nije bila suvišna. To se odmah pokazalo. Sa desnog ugla stanice bljesnu vatra. Dva metka prozviždaše kraj samog maršala. On se odmah baci na zemlju i odgovori vatrom.

Luk Šort se pojavi na vratima.

— Dok, ako sada zavlada napolju mrak, to sam ja!

Džoe Harper više nije imao nikakvih šansi.

Iako se u stanici za zamenu konja nalazilo još pet njegovih saradnika, a on bio napolju, nije više bilo nade da će umaći. Imao je protiv sebe trojicu najvećih ljudi koje je Divlji zapad ikad imao, revolveraše najvećeg formata: maršala Vajata Erpa, kockara Doka Holideja i najvećeg teksaškog avanturistu Luka Šorta.

On je sada stajao na drumu sa svega još tri metka.

Velika borba bila je pri kraju, ali on to još nije znao. Možda to Džoe Harper jednostavno nije hteo da zna.

Vajat Erp je stajao levo na uglu kuće, Dok Holidej, desno, a negde, kod mrakom obavijenog trema, džinovski Teksašanin.

— Da momci, sada ste u mišolovci — vikao je Šort.

Klint Harper, žilavi i uporni razbojnik, koji se oporavio od užasnog udarca, teturao se prema vratima.

Njegov brat Džoe, koji je čuo šum i pomislio da Teksašanin napada, podiže kolt i povuče obarač.

Pogođen s tri metka, jednooki ubica šerifa pade smrtno ranjen na trem stanice za zamenu konja. Pao je nekoliko stopa od Luka.

Vajat Erp, koji je čuo tup tresak tela o daske trema, pomislio je da je Teksašanin pogođen. To ga je razgnevilo. Svom silinom je zamahnio i tresnuo razbojnika Džoa. Ovaj se odmah nađe u carstvu snova.

— Dok! — uzviknuo je Vajat. — Šta je sa Lukom?

Kockar je u jednom skoku bio na tremu.

— Sve je u redu, maršale — uzvрати Teksašanin. — Lupež je ustrelilo svog sopstvenog pajtaša.

Vajat Erp se saže, dokopa lupeža kog je bacio na tle i počeo da ga vuče prema stanici.

Luk Šort gurnu vrata.

— Izlazite napolje, momci! Smatram da su dvojica mrtvih dovoljno. Na konopcu se umire udobnije!

Izlazili su jedan za drugim.

Brasat, Džek Ohajo i mali Koster. Kao pretučeni psi stajali su na tremu.

Vajat dokopa Brasata za grudi i povuče ga prema sebi.

— Gde ste ga strpali?

Lupež s licem ptice grabljivice bio je dovoljno glup da upita:

— Koga to?

Maršal ga naglo odgurnu prema zidu stanice, tako snažno da je uzviknuo od bola.

— Govori gde je momak, inače ću te sabiti u zemlju.

— Pozadi u šupi za alat — javi se Džek Ohajo.

Vajat vide da Dok Holidej i Luk Šort drže revolvere u rukama.

Potrčao je, obišao kuću i naglo odgurnuo vrata šupe.

— Morg! Jesi li tamo?

Za svaki slučaj ostao je iza vrata, da ga neki lupež ne bi iznada napao. Mogućnost da ga je lupež poslao u klopku nije bila isključena.

Iz šupe se čulo tiho stenjanje.

Vajat zapali šibicu i ubaci je u unutrašnjosti šupe. Iza sebe je čuo oštre brze korake.

— Ja sam to, maršale — javi se Teksašanin. — Prilično mračna rupe — dodao je i prošao pored maršala. — Sada ćemo to urediti,

Obišao je šupu i za dve sekunde čulo se krcanje dasaka. Snažni Luk je udarcima noge slomio daske.

— Vidite li sada bolje, Vajat?

Čovek iz Misurija je ležao na zemlji. Sada je doista bolje mogao da vidi unutrašnjost šupe. Desno, na gomili dasaka, ležao je čovek spetljan kao paket.

Maršal ga izvuče napolje. Luk Šort mu je hitro presekao veze.

Vajat je držao bratovljevu glavu obema rukama.

— Morg, kako si?

Morgan je pokretao zglobove i duboko udisao svež noćni vazduh.

— Hvala, sve je u redu, Vajat. — Onda pogleda Luka ispod oka i dodade: — Odakle je ova zver dotrčala? Prvo sam čuo prijatnu pesmu Dokovih koltova i tvoj bantlajn specijal. Već tada sam znao da ste ovde. A onda, kada sam čuo pucanje stakla i drveta, kao da se cela stanica ruši, bilo mi je jasno da je to Teksašanin. Helo, Luk!

Div iz Teksasa se široko smejao.

— Misim da sam konačno nešto naučio od Doka Holideja. Naime da stignem u pravi čas.

— Da — uzvрати Morgan — samo što se to kod Doka odvija znatno tiše.

Luk Šort se maši za džep i opsova.

— Prokletstvo! Cigara! Zgnječila se!

Iznenada se Luk okrete i u tom okretu izvuče revolver. Primetio je da je Vajat to već učinio.

Napred kod vrata štale se nešto micalo.

— Stoj! — uzviknu maršal.

Teksašanin odmah skoči uz zid štale i povuče se do vrata.

Maršalov revolver škljocnu. Čovek se pojavi na štalskim vratima s podignutim rukama. To se videlo uprkos mraku.

Morgan, koji je još klečao na podu, doviknu:

— To je čuvar stanice, Vajat!

— Norman? — upita Vajat.

Sada je čuvar stanice poznao maršalov glas.

— Da, mister Erp, to sam ja.

— On nema nikakve veze sa bandom — ubaci Morgan.

— U to ne sumnjam — reče maršal.

— On se lepo brinuo o meni, Vajat. Iako me je uvek jedan od lupeža čuvao, u čorbu je zalutao komad mesa. Odmah je proključio šta se događa.

— I te kako — rekao je stari. — To mi je bio jedini prkos. Likovao sam što su u zabludi i istovremeno znao da će maršal sigurno doći.

Ljudi su pošli na trem, gde su se nalazili ostali.

Ubijeni bandit Klej je sahranjen kraj puta. To su obavili Koster i Brasat pod nadzorom Luka Šorta.

Kada je lampa ponovo upaljena i čuvar stanice ugledao vezanog Džoea Harpera, promrsio je gnevno:

— To je najveći lupez od svih.

— Onda pogleda upitno maršala: Šta je sa onim koga su poslali u Dodž?

— Onaj sedi iza brave!

— Dobro je. Taj nitkov je ustreo Džonija Takera sa Helmerovog ranča.

Vajat Erp je odveo Doka Holideja u sobicu kod ranjenika.

Luk Šort, koji je u međuvremenu sve lupeže redom vezao, držao je lampu, a maršal torbu sa instrumentima. Nekadašnji zubni lekar izvukao je mladiću bez svesti me-tak iz tela.

Kada je Greg Harper previjen, izašli su na trem na svež vazduh.

Morgan se obrati Holideju:

— Ima li mladić nekih izgleda?

Kockar upali cigaretu, odbi dim i baci ugašeno palidrvce.

— Kod dragog boga ima, ali kod Vajata Erpa ne znam.

Greg Harper je uspeo da se oporavi. Dobra volja, koju je pokazao u šupi za alat, trenutak ranije pre nego što je pao teško ranjen, spremnost da oslobodi zarobljenika veza i pomogne mu, donela mu je kao jedinom — slobodu. Svim ostalim zarobljenicima je sudija Džeferson izrekao teške kazne.

Niko nije poslat na vešala, ali su osuđeni na doživotnu robiju, prinudni rad u kamenolomima

Seskateva. To nije bila nikakva milost. Naprotiv, predstavljalo je najtežu moguću kaznu koja može da stigne zločinca.

Greg Harper, koji je izbegao sudbinu svoje braće i radije bio kukavica nego razbojnik, nije se više vi-dao ni u Dodžu ni okolini.

Vajat Erp, koji je mrzeo okorele zločince i hvatao ih s neuništivom upornošću i energije, ovom prilikom je bio spreman da gleda kroz prste.

Najmlađi Harper se vratio u Neb-rasku, pa u Južnu Dakotu i bio ve-oma iznenađen kada je na ranču za-tekao svog oca.

Čovek, koji je one noći pucao na Mata Harpera, bio je prosto — pri-pit.

Nestalog šerifa Mek Lina nisu više tražili. Na njegovom grobu iz-rasla je visoka trava.

Otac i sin i stara crnkinja čuvali su strašnu tajnu. Radili su na ran-ču i izvrđali kako su znali i umeli, kada bi se neko raspitivao za osta-lu braću. Tvrdili su da su ostali da žive u dolini Šenandoa.

Morgan Erp, kome je mladi Greg priznao zločin svog brata, čuvao je takođe tajnu.

Ponovo je najmlađi od braće Erp bio žrtva razbojničkog divljanja. Srećom, njegov brat Vajat, Dok Holidej i Luk Šort, koji je ovog puta došao kao naručen u pravi čas, iz-vukli su ga iz neprilike.

Kada su Harperovi odvedeni

Dodž Sitijs u robijaški logor, stajao — Kada samo pomislim da sam,
je Teksašanin Luk Šort uz maršala u stvari, tek danas hteo da dođem
na tremu ispred kancelarije. u Dodž Siti!

KRAJ

Citaoci mogu dobiti niže navedene sveske „Crtanih romana“ ako uplate na ček račun br. 657-1-155, NIP „Forum“. Novi Sad, po 1.— din. po svesci i ukupno 0,30 din. za poštarinu.

1. Divlji vešar	81. Uzvodno od Kalgarija
2. Tajanstveni došljak	82. Misterija u rudniku
3. Bitka za ranč	88. Zlato Ontarija
4. Napad iz svemira	91. Zamka
5. Okean gori	93. Srebrno sedlo
6. Zamka za ubice	94. Sin poglavice
7. Crna lisica	95. Krv i zlato
8. Klopka	96. Dvostruka klopka
9. Zlato apača	97. Dinamitaši
10. Obračun u Teksasu	98. Noću se puca
11. Beli poglavica	99. Maskirani jahač
12. Posao za Karsona	100. Karson na tragu
41. Kolorado Kid	101. Grad bezakonja
42. Osvešnici	102. Rat Dejvi Kroketa
44. Potera	103. Kanzas deli pravdu
45. Crni jahač	104. Kidnaperi
46. Avelinjski grad	105. Karson i vrač
47. Pacifik ekspres	106. Konjokradice
48. Zlatni ekser	107. Patrola na Pekosu
49. Roj Renk i provalnici	108. Stranac u sedlu
50. Poslednji od Džemsovih	109. Pobuna u Meksiku
51. Daltoni dolaze	110. Dejvi Krokot i pirati
73. Miran grad	111. Kanzas protiv Samsona
74. Napad na voz	112. Hrabri narednik
75. Na ratnoj stazi	113. Napad na banku
76. Požar na jugu	114. Sijuksi napadaju
77. Pustinjski saputnici	115. Po cenu života
78. Komančerosi	116. Jahač iz Arizone
79. Bitka za Dakotu	117. Fantom visokih brda
80. Šerif bez značke	

118. Dejvi Krokot u opasnosti
119. Šerif se vraća
120. Ucenjivači
121. Unakrsna vatra
122. Tajna mislija
123. Stranci na ranču
124. Ko je ubica!
125. Misuri u plamenu
126. Ratnički prolaz
127. Značka za hrabrost
128. Pljačkaši
129. Diližansa za Hjuston
130. Poslednji lov
131. Prolaz Karibu
132. Brži od najbržeg
133. Osvećenik
134. Salun
135. Močvara
136. Zemlja Komanča
137. Čejen
138. Žed za zlatom
139. Rukavica smrti
140. Banditova osveta
141. Nasilje
142. Rančerov sin
143. Bekstvo iz Jume
144. Čovek s koltom
145. Ovčar
146. Vođa karavana
147. Indijanski borac
148. Dug časti
149. Zakon kolta

150. Poslednji metak
151. Zasede kod Little Neka
152. Kockar iz Alama
153. Duh rudnika srebra
154. Bandit s maskom
155. Žig srama
156. Kalamiti Džejn
157. San Francisco
158. Šerif bandit
159. Zaseda u Rinkonu
160. Srebrni kolt
161. Farma na Red Riveru
162. Lovci bufala
163. Levoruki revolveraš
164. Šerif iz Glenhorna
165. Poglavica Komanča
166. Grad bez zakona
167. Na ratnoj stazi
168. Bekstvo sa vožala
169. Karavan
170. Balada o koltu
171. Prognanik Lu
172. Begunac
173. Smrt u preriji
174. Do pakla i natrag
175. Osvećenik
176. Povratak u Grin Bes
177. Pohod na Atlantu
178. Čovek bez imena
179. Slomljena strela
180. Smrt na Rio Grande
181. Izvidnik
182. Krvavo jutro

Obaveštavamo čitaoce, da raspolažemo primercima do sada izašlih brojeva „VIKEND ROMANA” iz serije „VAJAT ERP”:

1. LEDI VINČESTER	30. TEROR U BLAFU
2. DOŠLJAK SA MISURIJA	31. ZAVEJANI TRAGOVİ
3. U PESKU TEKSASA	32. MELEZ
4. DVOBOJ KOD
ĐAVOLJE KULE	33. MOMCI SA RIVER RANČA
5. GROB U ARKANZASU	34. ATLANTIK SITI
6. PUT ZA ŠERIDAN	35. STRELAC IZ KOLORADA
7. ZLATNI BIL	36. TEKSASKA KRV
8. PAKAO U VIČITI	37. GRAD UPLAŠENIH
9. JAHAC SA ZVEZDASTIM
MAMUZAMA	38. ŠERIF IZ FARLEJA
14. ŠERIF IZ DODŽ SITIJA	39. LOVAC NA MUSTANGE
15. ERP I VARALICA	40. KAMP DRVOSEČA
16. OLUJA NAD SIMERONOM	41. NOĆ U SIJUKS SITIJU
17. ČOVEK S BIČEM	42. KLANTONOVA BANDA
18. VUKOVI IZ KOLORADA	43. PREPAD U KLANCU
19. STARI GONIČ	44. BITKA U LAMESI
20. INDIJANSKO SEDLO	45. ZAKON KOLTA
21. HITAC IZ ZASEDE	46. NA POGREŠNOM TRAGU
22. AJDAHO KID	47. ZLATONOSNA REKA
23. LEDENI VETAR MONTANE	48. KRVAVI SUDIJA
24. KRALJ STOČARA	49. ŽUTI DŽIM
25. DŽIMIJEVA BANDA	50. BEGUNAC IZ FORT VORTA
26. CRNI DŽO	51. KOČIJA ZA SALINU
27. USPAVANI PAKAO	52. ŽIGOSANI
28. OPASNA BRAČA	53. BRONKO BIL
29. DRVO ZA VEŠANJE	54. KRISTAL PALAS
	55. PUCNJI U TOMBSTONU

Navedene romane možete dobiti, ako uplatite na čekovni račun br. 657-1-255 NIP, FORUM, Novi Sad, 1 dinar po svesci i poštarinu od 0,80 dinara.

ČETVRTKOM
U PRODAJI

PANORAMA

NOVO ! NOVO ! NOVO ! NOVO !

ŠESTI BROJ

STRIPOTEKE „PANORAMA“

U DECEMBRU

ČITAJTE SLEDEĆI ROMAN

**SVAKOG 1-og, 10-og i 20-og
U MESECU NOVA SVESKA!**

64 STRANE – 1 DINAR!

IZDAJE I STAMPA NIP FORUM, NOVI SAD, VOJVODE MISIČA 1.

ODGOVORNI UREDNIK: TOMISLAV KETIG

DECEMBAR 1969.